

SZEKELY MESEK

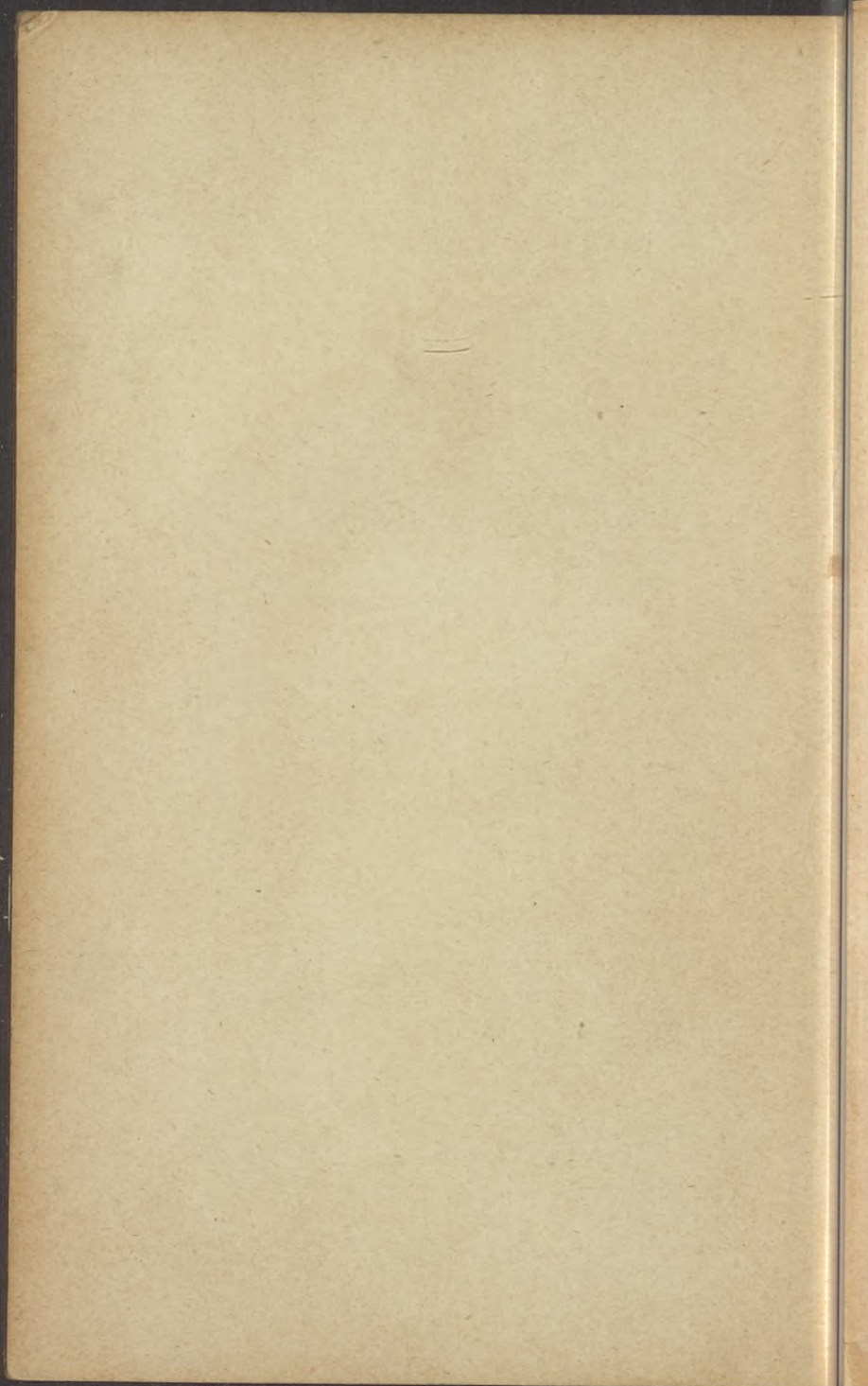
IRTA

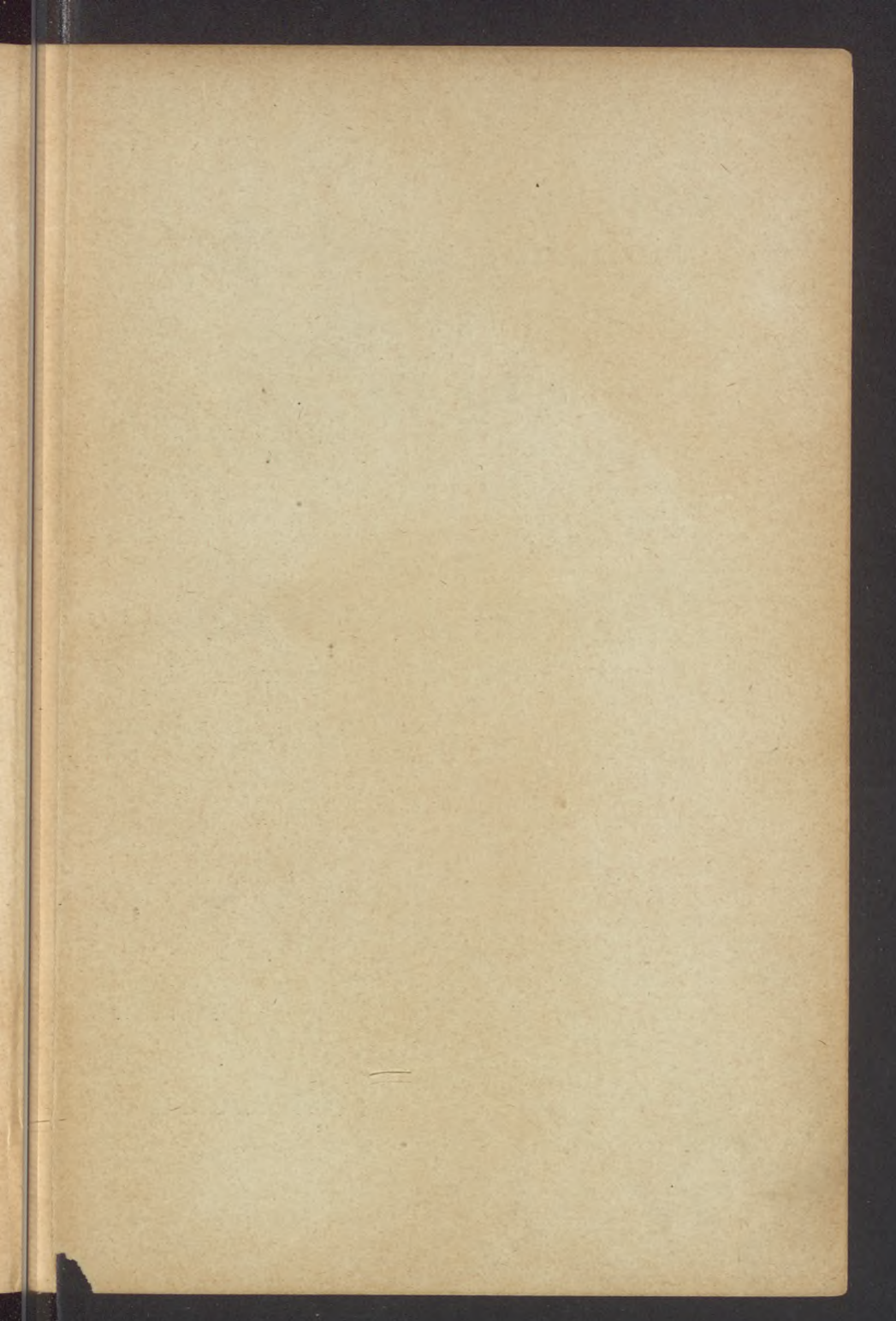
PÉTERFY TAMÁS

808784

Ára 1 korona.

Jobb és megbízhatóbb

**gazdasági és
kerti magvak**

nem léteznek,
mint a minőket

30 év óta szállít

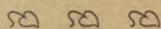
Mauthner Ödön

császári és királyi udvari magkereskedése

Budapest.

VII. kerület,
Rottenbiller-utca 33. sz.

VI. kerület,
Andrássy-út 23. szám.

Nagy képes árjegyzékét ki-
vánatra ingyen és bérmentve
küldi.

SZÉKELY MESEK

SOK SZÉP KÉPPEL

JÓ GYERMEKEK SZÁMÁRA

IRTA

PÉTERFY TAMÁS

MÁSODIK KIADÁS

BUDAPEST

A SZERZŐ SAJÁTJA

1903

Ára 1 korona

Hetedik ezer

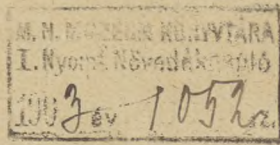
~~Jaak~~
~~6739.~~

A jó mesén sokat mulattok,
És mulatva sokat tanultok.

PÉTERFY TAMÁS.

303734

A Stephaneum nyomása 1903.

Novák József rajza.

A RÉCE-RUCA MESÉJE.

Az öreg *Sári* néninek volt kilenc récéje és két nagy rucája, hanem azok olyan gyönyörű fehérek voltak, hogy a napra lehetett nézni, de a vakító fehér rucákra nem. Ott legettette a konyhája előtt a szép apróságokat *Sári* néni. Hanem egyszer csak jött az ülü, az a ragadozó, vérszomjas madár és meglátta a récéket-rucákat. Azt hitte, hogy fehér ezüsthől van a récék tolla, pástétomból van a husa. Mindjárt étvágyat kapott a *Sári* néni réce-rucáira.

Nagysebesen lecsapott és elvitt egy vakító fehér kis récét. Mikor este megszámolta *Sári* néni, hát csak nyolc récéje és két rucája volt. Szomorkodva zárta be az ólba azokat és lefeküdt buslakodva, de bizony nem tudott aludni. Sajnálta a vakító fehér kis récejét.

Amint így bóbiskolt magában, valaki megkopogtatja a konyhája ablakát. Kinéz *Sári* néni, hát egy lompos róka van az ablak alatt.

Még egyszer koppant a róka, aztán beszél:

— Hallod-e *Sári* néni?

Feleli az öreg szegény asszony:

— Hallom, ravasz róka!

Folytatja a róka:

— Tudom, hogy miért nem aluszol. Azért, mert elvitte egy ezüstfehér kis récédet az ülü. Még pedig a kesergő leányból lett ülü. Ez, ha egyszer megizlelte a récédet, hát még csak egyetlen-egyet sem hágy belőlük. Nem bizony. De én adok egy jó tanácsot két pár récéért meg egy rucáért...

Sári néni szegény asszony volt. A róka sokat kért a jó tanácsért s így nem adta meg, hanem elküldötte a rókát a jó tanácsával együtt.

Ugy gondolta a szegény asszony, hogy majd megőrizi a récéket, de ötöt nem ad belőlük a rókának.

Másnap kihajtotta őket legelni. Ujra eljött az ülü s elvitt egy kis vakító fehértollu récéet nagysebesen. Este szomorkodva terelte haza a rácéket-rucákat Sári néni. Lefeküdt, de nem tudott aludni. Amint így gondolkozik, ismét kopognak a kis kunyhója ablakán.

A róka volt itt és beszólott:

— Hallod-e Sári néni?

Kérdezi a szegény asszony:

— Mit akarsz?

Beszél a ravasz róka:

— Ma még a jó tanácsomért nekem adhatsz két pár récéet meg egy rucát. Neked is marad még három réce meg egy rucá. Holnap már kevesebb!

Sári néni sajnálta a rókának adni a szép fehér récéket. Elküldötte a rókát. Abban bizott, hogy holnap jobban vigyáz a récékre-rucákra.

Másnap reggel hosszú karót vett a kezébe, úgy ki-sérte az ezüstfehér récéket-rucákat, hogy majd megveri

a hosszú karóval az ült. Amint így terelgette a zöld pázsiton a kedves állatkáit, jött az ült. *Sári* néni megfenyegette a hosszú karóval, de hiába. Csak lecsapott nagysebesen az ült és újra elvitt egy vakító fehértollu, kis récét.

Másnap éppen így járt.

Ekkor elszomorodott a szegény *Sári* néni. Buslakodása közben, amint estefelé haza hajtotta a réce-rucákat, hát úgy gondolkozott, hogy mégis jobb lesz a rókával megalkudni. Igaz, hogy csupán egy récéje, meg egy rucája marad, de azt nem viszi el a kesergő leányból lett ült.

Amint busan hajtogatja, terelgeti a réce-rucáit *Sári* néni hazafelé, csak eléje toppan egy icipici kis legényke. No, az csodás kicsi legény volt. De szépen beszélt.

Azt kérdezi:

— Miért busul, *Sári* néni?

A szegény asszony rátekint és panaszkodni kezdi:

— Már hogyné busulnék, édes kis fiam, mikor a kesergő leányból lett ült mind elhordja az ezüstfehér récéimet.

Azt mondja a kis legény:

— Bizony az baj!...

Panaszolja *Sári* néni:

— Bánatos dolog, mert most oda kell adjam a rókának két pár récémet és egy rucámat, hogy az ült elfogja érte.

Biztatja a kis legény:—

— Már azt ne tegye, *Sári* néni! Ha nekem ad egy récét-rucát, hát én meglövöm érette az ült s a rókát.

Kérdezi *Sári* néni örömmel:

— Csakugyan?

Megveri büszkén a mellét a kis legény és így beszél:

— Meglövöm biz én, mert én vagyok a hirös *Min-denlővi Dömötör* legkisebb fia. Csak azért kergetett el az édesapám, mert csufságra ilyen kicsike vagyok, a testvéreim pedig háromszor akkorák, mint én.

Hej, de megörvendett a szegény *Sári* néni. Beleszapott a kis legény tenyerébe és megvult az egyesség. Egy récéért és rucáért meglővi a kis legény a rókát is, az ült is. Hazamentek a kis kunyhóba. A réce-rucákat az ólba jól bezárta *Sári* néni, aztán lefeküdt.

A kis legény pedig az ablakon belül, a piros láda mellől leste a rókát. Nem is késett a ravasz róka. Egyszer csak koppantja a *Sári* néni kunyhója ablakát és beszél.

— Meggondolkoztál-e, *Sári* néni?

Odabenn minden csendes. Hát a róka újra kopog:

— Adod-e jó tanácsomért a két pár récét és egy rucát, *Sári* néni? Holnap nem jövök el!

Mikor ezt kimondotta, abban a pillanatban lelőtte a kis legény a rókát. De a róka úgy eltűnt, hogy csak a szőre maradt a *Sári* néni ablaka alatt.

Másnap felöltözött a kis legény a *Sári* néni ruhájába. Kihajtotta a réce-rucákat a zöld pázsitra legelni. Amint legelnek, hát jön a kesergő leányból lett üllő, de a kis legény nem várta, hogy lecsapjon, hanem amint meglátta, abban a szempillantásban lelőtte.

Az üllő is úgy eltűnt, hogy csak a tolla hullott le a levegőből. Összeszedte a kis legény és hazavitte *Sári* néninek, de meg is kapta a réce-rucát a szegény asszonytól s ráadásul sok hálálkodást.

Elindult tehát a kis legény a réce-rucával. Ment sebesen előre három dombon, hét patakon, kilenc árkon. Éjszakára beérkezett a fekete barlangba. Ott leterítette a

A mint meglátta, abban a szempillantásban lelőtte.

zekéjét. Aludni akart, de réce-rucáját féltette, hát inkább nem aludt.

Egyszer csak azt mondja az ezüstfehér ruca:

— Aludjál csak, édes gazdám. Virrasztok az álmod felett. Hálás leszek, hogy megmentettél a rókától, meg az ülitől, de amikor hápogok, hát kelj fel.

A kis legény el is aludott.

Most a ruca kezdett álmos lenni. Meglátja a vakító fehér kis réce és odaszól a rucához:

— Édes rucám, aludjál csak. Virrasztok az álmod felett. Hálás leszek, mert te engem felneveltél. De amikor sipogok, akkor kelj fel.

A ruca is elaludott.

Most csak a vakító fehértollu kis réce virrasztott és ügyelt, mint az örök szoktak. Amint hallgat és vigyáz erre-arra a holdvilágos éjszakában, hát egyszer érkezik egy gyönyörű fehérruhás leány, csupa ezüstös ruhában. Fényesség kísérte a nyomában.

Odaszól a kis récéhez:

— Hallod-e te, kis fehér réce, ébreszd fel a gazdát, beszélni akarok vele. Én vagyok a *Kesergő* leány.

Alig mondja el a leány, hát oda érkezik a *Fekete király* és azt mondja a récének:

— Ne zavarj a gazdád álmát!... Rá érkezik reggel.

A fehérruhás leány könnyörögni kezdett:

— Ne hallgass a *Fekete király* szavára, ezüsttollu kis réce. Ő az én mostoha apám, de rosszat akar. Megátkozott és reggel napkeletkor meg kell halnom miatta.

A kis réce gondolkozni kezdett. És okosabban gondolkozott, mint a sok rossz testvér, mert azt gondolta, hogy: a leány is fehér, én is fehér. Ennyiben *testvérek vagyunk, tehát szeressük, segítsük egymást.*

Ekkor a kicsi réce elkezd sipogni. Felkelti a rucát, hogy tanácsot adjon.

Réce-ruca összedugják a fejeiket, hogy megbeszéljék a dolgot. A *Fekete király* odaszólt és tanácsot ad, meg sok kincset ígér, ha a legényt nem ébresztik fel reggelig.

Azt mondja a ruca :

— Dehogynem ébresztjük! A te lányod olyan fehér, mint mi vagyunk, *hát testvérek vagyunk és szeressük, segítsük egymást.*

Réce elkezd sipogni, ruca elkezd hápogni. Réce-ruca sipogó - hápogására felébredt a kis legény. Odaugrik a *Fekete király* és azt mondja :

— Hallod-e kis legény! Fele országomat neked adom, ha most velem jössz.

Szól a fehérruhás *Kesergő leány* :

— Kis legény, hallod-e? Én szenvedek érte, ha apámra hallgatsz. Inkább engem válassz, mert én nálam az igazság.

Közbe kiált a *Fekete király* :

— Nálam a fél ország van!

Erre nevetni kezd a kis legény és megkérdezi réce-ruca tanácsát.

Nem lehetett hallani, hogy mit sugtak a kis legény fülébe a réce-ruca, de a kis legény hamar kapta a pus-káját és lelőtte a *Fekete királyt*.

A fehér leány elmondotta akkor, hogy a *Fekete király* volt a *Sári* néni ablakához járó ravasz róka. Mindenhol megcsalta, rászedte az embereket és ő, mint elátkozott *Kesergő leányból* lett ülü, nem birta elpusztítani a nálánál fehérebbeket. Pedig azzal átkozta meg a *Fekete király*, hogy addig legyen ülü, *mig nálánál fehérebb madár van a világon.*

Most megszabadult az átoktól, mert megholt a mostoha apja, a *Fekete király*.

A kis legény örömmel vette el a szép fehérruhás királyleányt. A királyleány pedig még szívesebben vitte magával a kis récét, meg a nagy rucát, mert azok érdekesek voltak a *testvéri szeretet* viszonzására.

A vakító fehér réce-ruca most is sipog-hápgog a királyi palota udvarán, hol a kis legény a király és a fehérruhás leány a királyné. Aki nem hiszi, hát járjon a végére, de amig odaérkezik, *tanulja szeretni a testvéreit*, mint a két réce-ruca.

Az **EMKE-gyűjtő** minden részében magyar gyártmány!

47. 5.

PIRITYÓKA.

Mese.

Egyszer volt, hol nem volt, egy kicsi egérke. Mit gondolt, mit nem gondolt, de elindult, hogy fölkeresse a híreből hallott Pirityókát.

Az a Pirityóka pedig a pillangók csodaszép királynéja volt s nagyon messze lakott. Gyalog nem akart menni az egér, mert igen okosnak tartotta magát és úgy okoskodott, hogy a szépséges királyné előtt kocsival kell megjelenni. Vásárolt két rossz lovat és egy kopott kocsit a kicsi egér, mert nem volt több pénze, és elindult, ment, mendegélt.

A kopott kocsi nyikorogva haladt, a rossz lovak lassan tudták vonni, hát egyszer csak utóléri a kicsi egeret a kicsi bogárka.

Azt kérdi tőle az egér:

— Hová, hová, kis bogárka?

Feleli a bogárka:

— Elindultam világlátni, tapasztalni.

Kérdezi a kicsi egér:

— Messzi, mégy-e, kis bogárka?

Feleli a kis bogárka:

— Pirityókához indultam, a ki a pillangók királynéja.

A kicsi egér nem kínálta meg üléssel a kis bogarat,

mert tudta, hogy a rossz lovak még lassabban huzzák az ütött-kopott kocsit. Mégis úgy határozta, hogy jó pénzért elviszi a kis bogarat és tovább beszélt vele.

— Bizony, nem messzire haladsz te gyalog.

A kis bogárka megkérdezte:

— Nem vinnél el, pajtás?

Feleli a kicsi egér:

— Miért ne, jó pénzért?

Busan mondja rá a kis bogárka:

— Nekem nincs pénzem.

A hamis egérke vigasztalta:

— Nem nagy baj az! Majd elviszlek pénz nélkül is, mert a lovaim gyengék és segítségemre leszel.

Kérdezi a kis bogárka:

— Mit kell segítenem?

Azt feleli a furfangos egérke:

— Keveset kívánok. Csupán a kocsimat kell a hegyre felfelé tolni, a hegyről lefelé tartani, mert a lovaim gyöngék. Hát ezt a csekélységet megteheted.

Igy megegyeztek az ingyenes kocsizásra. A kis bogárka felült a szép uton és egy nap alatt már beérkeztek Görbeországba, ahol egyik hegy a másik hátán fekszik. Amint megegyeztek, a kis bogárka leszállott a kocsiról és tolta, mikor a hegyre felfelé mentek, mert a rossz lovak nem birták a kocsit.

Aztán fel sem ülhetett a kocsira, mert a hegyről lefelé tartani kellett, mivel úgy alkudtak meg a kicsi egérrel. Egy nap alatt már kifáradt a kis bogárka és este meg is kérdezte a kicsi egértől:

— Mondd meg nekem, te kicsi egér, hogyha én a te kocsidat a hegyre felfelé tolom, a hegyről lefelé tartom, akkor én mikor ülök a kocsin?

Feleli az okos egér:

— Hát mikor a lovakat etetjük és itatjuk!

A kis bogárka szinte haragra lobbant, de mégis elgondolkozott. Hiszen ő világlátni, tapasztalni indult és most is csak tapasztalt valamit.

Hová, hová kis bogárka?

Csendesen, harag nélkül mondta a kicsi egérnek:

— Látom, hogy te okos egér vagy és igazad van, mert amilyen a fizetés, olyan a kocsikázás! Köszönöm, hogy erre megtanítottál.

Aztán elváltak egymástól. A kicsi egér két rossz lovával ment erre, a kis bogárka arra. A kis bogár gyorsan szedte a lábát és szépen haladt tovább világlátni,

hanem az okos kicsi egérke sem talált olyan bolondot, aki az ő kopott kocsiját a hegyre felfelé tolja, a hegyről lefelé tartsa! A rossz lovak minden három lépésnél megállottak pihenni s talán száz esztendeig sem érkezik ki Görbeországból, hogy a szépséges Piritókát meglátogassa.

A kis bogárkának használt a jó tapasztalat. Pénz nélkül többé nem vágyott kocsikázni, mert tudta, hogy mindenért jár valami, ha azt akarja, hogy az jó is legyen.

Bolyongása közben meghallotta a nagy háboru hírét, hogy a bogarak összevesztek a pillangókkal, a pillangók gyönyörűséges királynéjával, a szép Piritókával. Meg is verték a bogarakat, azért sietett a kis bogárka hazafelé.

Mikor megérkezett, a bogárpajtások éppen azon tanácskoztak, hogy ki legyen a vezér? Ki menjen elől a harcban? A világlátott kis bogárka végighallgatta a tanácskozást és úgy tapasztalta, hogy ezek a bogarak sem akarnak ingyen harcolni. Nyomban segített is a bajon. Elkezdett beszélni:

— Halljátok meg, kis bogarak, pajtásaim! Jártomban-keltemben sok kincset szereztem. Volt egy akkora gyémántom, hogy külön aranykocsin vittem Pillangóországba. Hanem szerencsétlenségemre éppen a szépséges Piritókánál voltam látogatóban, mikor a háboru kiütött.

Kérdezik a bogarak tőle:

— Hát a gyémánttal, meg az aranykocsival mi történt?

Feleli a kis bogárka:

— Éppen erről akarok beszélni, mert látom, hogy jó vitézek vagytok és érdeemesek. Hát a tündöklő gyémántom, meg az aranykocsim ott vészett. Pedig milyen szép volt. Én elmenekültem a Piritóka kastélyából, hanem a gyémántomat, meg az aranykocsimat elástam a pillangókirályné kertjében. Halljátok tehát! Én a gyönyörű

gyémántot, meg az aranykocsit annak adom közületek, aki a legelső lesz a harcban, aki legelőbb megy be a pillangók királyi kastélyába.

Noszá, rajta! Lett készülődés. Mindenik bogárka az első akart lenni, hogy az övé legyen a tündöklő gyémánt, meg az aranykocsi. Olyan erővel támadták meg a pillangókat, hogy nemsokára megverték a szépséges Píriyóka királyné hadait. Mindenik kis bogárból hős lett. Mikor a csatavesztett Píriyókát üldözni kezdtették, alig tudott a kis bogarak elől várkastélyába menekülni.

A világlátott és tapasztalt kis bogárka most rohant elő, mikor már a többi társai elfáradtak. Megtámadták a Píriyóka kastélyát és biztatta tovább a bogarakat, hogy azé lesz a ragyogó gyémánt, meg az aranykocsi, aki a legelső lesz a várkastélyban.

A kis bogarak újra fellelkesültek. Nyomon követték Píriyókát, amint futott és menekült, de legelől a világlátott és tapasztalt kis bogárka jutott be a kastély falán. A pillangókat megverték, a kastélyt is bevették, a szépséges királynét elfogták és mindezt csak azért, mert a kis bogárka jártában-keltében megtanulta a kicsi egértől, hogy ingyen még csak kocsikázni sem lehet.

Igaz, hogy mese volt a tündöklő gyémánt is, meg az arany kocsi is, de a győzelemért elfeledtek mindent. A tapasztalt kis bogárka pedig nem kívánt jutalmat. És mégis megtalálta, amit megérdemelt, mert bogártársai királynak választották a világlátott és tapasztalt kis bogarat. És az a kicsi egér, amely okosnak tartotta magát és amelytől a kis bogár megtanulta, hogy amilyen a fizetés, olyan a kocsizás, hát az a tudós kicsi egér még mai napig is ott ballag valahol Görbeországban, a rossz lovai-val, kopott kocsijával.

A SZEGÉNY ASSZONY KAMARÁJA.

Mese.

Három tyukja meg egy kakasa volt a szegény asszonynak. A tyukok mindennap tojtak egyet-egyet s a szegény asszony így éldegélt napról-napra három tojásból.

Egyszer egy kis fürge emberke toppant be a szegény asszony kunyhójába. Rongyos volt a ruhája. Lyukas volt a cipője, vigyorgó az arca és azt mondotta, hogy őt Ripőknek hívják, de nagyon éhes.

A szegény asszony megkínálta volna valamivel, de éppen semmi sem volt a kamarájában. Mégis megsajnálta Ripőköt, mert hosszú utról jött szegény. Mit tehetett jobbat? Megsütötte a kakast. Ugy okoskodott, hogy a tyukok kakas nélkül is tojnak! Megvendégelte Ripőköt, a kicsi, fáradt embert. Hanem ez a kakas igen kevés volt az éhes, kicsi embernek. Azt mondotta, hogy neki egy kakas még a félfogára sem elég! Hát a szegény asszony

süssön meg még egy tyukot is. Anélkül annyi, mintha semmit sem evett volna, mintha meg se kínálta volna.

Aztán azzal kérkedett a kicsi Ripők, hogy ő sárga aranyakkal szokott fizetni. A szegény asszony restelte a dolgot; nem esett jól, mert magyar volt, hogy a vendégét sem tudja ellátni, pedig csak egy vendége van és az az egy is kicsi emberke. Hát megsütött még egy tyukot Ripőknek. Ugy számította a szegény asszony, hogy megélhet ő két tojásból is naponta.

Ripők, a szegény asszony vendége ott hált, de másnap reggel, mikor indulni készült, addig könyörgött, hogy messzi utra kell mennie és ígérte, hogy sárig arannyal fizet, — hogy a jószívű szegény asszony még egy tyukját megsütötte és feltarisznyalta az utra neki. Ugy gondolta, hogy boldoguljon, de a pénzt nem vette el. Visszautasította előre az aranyakat, pedig Ripők nem is adott volna, mert neki sem volt!...

Ekkor a kicsi Ripők nagyot kacagott és tovaszaladt az országuton. Meg sem köszönte a vendéglátást.

A szegény asszony szomorkodva nézett a megmaradt egyetlen tyukjára. Elbusult azon, hogy ezután csak egy tojásból kell megélnie mindennap. De azért vigasztalódott.

Ripők szaladott az uton tovább, nevetve, kacagva, hogy rászedte, megcsalta a szegény asszonyt. És addig szaladott, míg a porfelleg el nem takarta.

Hát akkor betoppan a szegény asszonyhoz egy száraz, elaszott, kiéhezett vándorlegény. Kenyeret kért, de a szegény asszonynak nem volt kenyere. Megmutatta az üres kamaráját és könnyezve panaszkolta, hogy őt rászedte, megcsalta egy kicsi, szemtelen ember, akit úgy hívnak, hogy: Ripők.

Mégis azt mondja a vándorlegény:

— Szegény asszony! Ha jó lelked van, adj valamit enni. Eddig fősvény embereknél jártam, amióta csak kergetem a kicsi Ripőköt és szinte éhen haltam, mert ő mindenkit megcsal és nekem azután nem hiszen senki.

Kérdi a szegény asszony:

— Mit adsz a tyukomért?

Feleli a vándorlegény:

— Nem ígérek, nem adhatok semmit. Nincs. De nem is kell a tyukod. Csupán egy tojást adj. Csak egy tojást kérek, de hiszem, hogy megfogom hálálni valaha.

A szegény asszony gondolkozott. Ha a tojást a vándorlegénynek adja, akkor egy napig kell, hogy éhezzék. Jó szíve volt. Odaadta, mert úgy számított, hogy egy napig étlen is kibírja!..

Hanem csodák csodája! Mikor a szegény vándorlegény megette a tojást, hát egyszerre csak egy deli, erős vitéz lett belőle. A szegény asszony csodálkozva nézett rá és megkérdezte:

— Ki vagy te, szép vitéz?

Feleli a vitéz:

— Én vagyok a törpék királya, az a Ripők pedig, aki előttem szalad mindenütt, egy tolvaj, aki ellopta királyi váram kulcsát. De mindeddig nem birtam utolérni, mert az uton megevett előttem minden ennivalót, a jó embereket megcsalta, rászedte, hogy nekem ne adjanak, nehogy utolérjem.

Aztán arra kérte a szegény asszonyt a törpék vitéz királya, hogy adja neki azt az egy tyukját. Különben nem bírja utolérni Ripőköt, a tolvajt, aki ellopta királyi vára kulcsát.

A szegény asszony gondolkozás nélkül megsütötte

az egyetlen tyukját és feltarisznyálta, csak hogy segíthesen a törpék királyán. A vitéz elmondotta, hogy csak így győzi le a tolvaj Ripőköt, de hosszú útjában ezt senki sem hitte el neki és főleg a gazdagabbak sehol sem segítették. Megígérte, hogy visszajön a szegény asszonyhoz, de addig is hálája jeléül egy kis ezüst sipot adott a szegény asszonynak, hogy ha valami igen nehéz baja

Egy kis fürge emberke jött a szegény asszonyhoz.

volna, csak fújjon belé a kis ezüst sipba. A hangra a törpék rögtön megjelennek előtte. De vigyázzon ám, gondolja meg, hogy mit kíván, mert a törpék csak egyetlen egy kívánságát teljesítik!

Aztán elszaladt a törpék deli, szép királya a csaló Ripök után. Szaladott olyan sebesen az országúton, mint a szél. Még a kövek is megmozdultak a lábanyomában a sebes rohanástól.

A szegény asszony utánna nézett, míg el nem tűnt. Aztán várt egy napig. Ezalatt nem vala, amit egyék, sem tojás, sem tyuk, sem kakas. Üres volt az éléskamrája is.

Második napon napnyugta felé alig birta az éhséget. Várt, de a törpék királya mindig nem tért vissza. Soká érte utól Ripőköt, aki egy kakast és két tyukot evett meg!... Amint ott üldögél a kis kunyhója előtt a szegény asszony, hát messziről látja visszafelé jönni a törpék királyát. Nem is egyedül jött. Fülönfogva vezette a gazembert, a kicsi Ripőköt. Azt is látta, hogy mind a kettő elszáradt az éhségtől, akár a székely deszka!

Töprenkedik a szegény asszony, hogy most aztán istenigazában meg kellenék vendégelni az érkezőt, de mit adjon? Ő sem evett második nap óta. Busan nézi, amint közelednek, de egyszer csak eszébe jut a kis ezüst sipocska.

Hamarosan belefúj. Hát elébe ugrik három kis törpe ember. Beszélni is kezdenek, mert így szól az egyik:

— Parancsodra itt vagyunk. Egy kívánságod teljesül, szegény asszony. Én tudok építeni ezüstpalotát!

Azt mondja a másik törpe:

— Én tudok építeni aranytornyot!

Azt mondja a harmadik kis törpe:

— Én tudok építeni egy gyémántvárat!

Látja a szegény asszony, hogy a törpék királya mindjárt megérkezik, fülönfogva hozza a tolvaj Ripőköt. Magyarosan rákiált a kis törpékre:

— Nem kell nekem ezüstpalota! sem aranytorony! sem gyémántvár! Hanem vendégem van, hát *tele legyen a kamarám!*

Mire bement a kis kamrájába, hát azt úgy tele rakták minden jóval a kis törpék, hogy alig tudott belépni, még az ajtó is csak félig nyílt ki.

Megvendégelte a törpék királyát, jól, magyarosan. Azután sohasem fogyott ki a minden jó a szegény asszony kamarájából, de ezt meg is érdekelte, mert azt mondotta a törpék királya, hogy nem a gazdagoknak, hanem a szegény asszonynak volt jó szive, legyen tehát tele a kamarája !

SZÉKELY-FURFANG.

A magyar szabadságharcból mondok egy történetet. Bántották a magyart és azt akarták, hogy ne legyen magyar, hanem más nemzet szolgája. Ezért sok vér folyt el, mert a magyar csak magyar akart lenni.

Van egy nép a Keleti-Kárpátok alján. Székely néven ismeri a világ és valamikor réges-régen Atilla volt a fejedelmük, kitől félt a föld minden uralkodója. Ez a székely nép igaz magyar fajta. A szabadságharcból is derekasan kivette a részét.

Ha megharsant a harci kürt, rohantak a táborba kaszával, cséppel, hogy megverjék az ellenséget, aki bántja a magyart. Éppen egy ilyen rohanás alkalmával történt ez az eset. Palkó Jancsinak, a szegény székelynek, vala kétszáz ezüst forintja.

Hogy az ellenség jött, hát biztosítani akarta pénzét, a szép ezüst forintokat kendőbe kötözte és elásta a gyümölcsös kertjében. Nemsokára jött az ellenség. Hát vitézül megütköztek és megverték a németeket, hogy arra felé egyhamar nem vágyott.

Hanem Palkó Jancsi, mikor ismét haza került, szomoruan látta, hogy üres az ezüstpénz helye. Meglesték, mikor elásta és elvitték, kiásták az ő megtakarított va-

gyonkáját. Mindjárt gondolta, hogy ki vihette el a kétszáz ezüst forintot. Volt egy gazdag szomszédja a szegény Palkó Jancsinak, hát csak ez a fősvény szomszéd leshette meg a kertben elásott pénzt, mert ez mindig

Rohantak a táborba kaszával, cséppel...

csak a pénzre sóvárgott, sohasem volt elég, pedig, hej, nagyon gazdag volt.

Palkó Jancsi nem merte kimondani a gyanuját, de egyet gondolt és kettő lett belőle. Tudta, hogy a fősvény soha sincs megelégedve. Ha a világot neki adják, akkor a másvilágot is kívánja. Tehát úgy gondolkozott Palkó

Jancsi, hogy a gazdag szomszéd, ha elvette a kétszáz ezüst forintját, hát még másik kétszázat is kíván. Jó lesz egy-kis furfang. Csak avval lehet visszahódítani a pénzt.

Mindjárt át is ment a gazdag, de fősvény szomszédhoz. Ajándékol egy szép malacot vitt és egy okos tanácsot kért a fősvény szomszédától.

No, hogy malacot vitt, hát a fősvény szomszéd

Nem tudok a pénzzel bánni, az is baj!

borral kínálta, asztalhoz ültette a szegény Palkó Jancsit. Így mondotta el poharazás közben a szegény Palkó Jancsi a tanácskérését.

— Édes, kedves szomszéd, — kezdé Palkó Jancsi — én szegény vagyok és az is baj. Nem tudok a pénzzel bánni, az is baj. Most, hogy a mult héten ránk tört az ellenség, hát volt négyszáz ezüst forintom. Én bizony hamarosan elástam kétszázat, hogy kis pénzem felét biztosítsam. Az ellenséget megvertük, de most aztán nem

tudom, hogy jön-e még ellenség? Nem volna-e tanácsos a kétszáz ezüst forint mellé elásni a másik kétszázat is?...

A fősvény szomszéd így gondolkozott:

— Ennek a Palkó Jancsinak van még kétszáz forintja. Tehát ha a felásott pénzét visszaviszem a kertjébe, ő mellé tesz még kétszázat. Akkor aztán elvehetem tőle mind a négyszáz ezüst forintot.

És szentül hitte a fősvény, de gazdag szomszéd azt is, hogy Palkó Jancsi nem tudja még, hogy a pénzét elvitték. Ezért a következőket tanácsolta:

— Igen helyesen gondolkozik, kedves szomszéd. Az ellenség mindennap eljöhet és akkor elveszíti a kis vagyonát, melyért ugyancsak fáradságos munkát végezett. A meglevő kétszáz ezüst forintot a másikhoz kell ásni. Ott biztos helyen van. De csak reggel, nagyon korán tegye, mielőtt az emberek felkelnek, nehogy valaki megleshesse.

Igy adta szépen a tanácsot. A fősvény szomszéd abban a jó reményben, hogy négyszáz ezüst forintot kaparinthat meg: visszaásta az ellopott kétszáz ezüstit a Palkó Jancsi kertjébe. Éppen úgy, ahogy volt.

A szegény Palkó Jancsi a csürről leste, aztán alig távozott el a fősvény szomszéd, gyorsan kiásta a kétszáz forintját és örvendett, hogy ilyen könnyű szerrel, egy kis furfanggal visszaszerezhetette. A kiásott pénz helyébe egy darab téglát tett és ráírta:

«Ez a székelyfurfang megér négyszáz ezüst forintot!»

Mikor a fősvény szomszéd a következő éjjelen el akarta vinni a remélt négyszáz ezüst forintot, hát csak a tégladarabot találta ott. A rajta levő írásból pedig megtanulta, hogy még a kapzsi eszén is tul jár a székelyfurfang!...

A FEHÉR-FEKETE RIGÓ.

Mese.

No, gyermekek, ide hallgassatok, mert mióta a világ világ lett, a kalapot a fejen hordják és a pofont kézzel adják, ilyen furesa, de szép mesét sohasem hallottatok.

Volt egyszer egy asszonynak két szép fia. Az egyiket *Pukinak*, a másikat *Mukinak* hívták. Elküldötte őket az erdőre szamócát szedni egy nagy kosárral. Tele is szedik a nagy kosarat édes, illatos erdei szamócával és hazafelé indulnak. Amint az erdő szélére érkeznek, *Puki* meglát egy rigómadarat és azt mondja:

— Nézz oda, *Muki*, milyen szép fehér rigómadár.

— Az nem fehér, hanem fekete! — erősíti *Muki*.

— Az fehér, ha szemed van! — tüzei a szót *Puki*.

Azt tanácsolja erre *Muki*:

— No hát fogd meg, majd megkérdezzük az édes anyámtól. Ő megmondja az igazságot.

Üldözni kezdik a rigót. *Muki* azt kiáltja:

— Fogjuk meg a fekete rigómadarat!...

Puki azt kiáltja:

— Fogjuk meg a fehér rigómadarat!...

Nemcsak a megfogásért, de azért is, hogy bebizonyítsák azt egymásnak, hogy nem fehér, vagy nem fekete, úgy szaladtak a madár üldözésére, mint a sebes szél.

Három éjjel, három nap még csak vissza sem néztek, oly keményen üldözték a rigómadarat. Egyszer *Puki* megboltlott valami nagy tömegben és akkorát bucskázott, hogy kukkra állt a lába.

Hát ez a nagy valami egy nagy óriás ember volt. Ott aludott az erdőben, egy árnyas fa tövében.

Tisztességtudólag köszöntötte *Puki*:

— Adj Isten jó napot, óriás ember! Nem segitenél nekünk, hogy megfogjuk azt a fehér madarat?

Muki közbeszólott:

— Ugy-e fekete az a rigómadár?...

Az óriás csendesesen kérdezte a fiuktól:

— Ugyan mit akartok azzal a fehér-fekete madárral?...

Felelt *Puki*:

— Édes anyánktól megkérdezzük, hogy fekete-e, vagy fehér az a rigó?...

Az óriás ember nagyot nevetett, mert ő látta, hogy az a rigó fehér-fekete. Vagyis az egyik fele fehér, a másik fele fekete. Aztán mindig úgy repül, hogy a fehér felével *Puki* felé, a feketével meg *Muki* felé fordul.

A fiuk szépen kérték az óriást, hát megígérte, hogy segít a rigófogásban. Kergetni is kezdik a fehér fekete rigómadarat. Az óriás fut elöl, *Puki* és *Muki* utánna. Amint így üldözik a fehér-fekete madarat, hát egyszer csak odarepül az pompásan *Puki*hoz és megszólal szépen csengő emberi hangon. Azt mondja:

— Jó fiuk, hiába üldöztök a világ végéig, mégse birtok megfogni. Hanem én úgy látom, hogy ti jó fiuk vagytok, azért ne fogjatok meg, elmegyek én jó szántomból veletek az édes anyátokhoz. Induljunk vissza.

Puki és *Muki* tisztességesen megköszönték az óriás

bácsinak a segítséget. Ez tetszett a rengeteg nagy embernek és azt felelte, hogy:

— Jó szívvvel máskor is!

Aztán jöttek hazafelé nagysebesen. Amint így haladnak nagyserényen, a szamócás kosarat is megtalálják. De hogy még vigabban tűrjék a fáradságot, a fehér-fekete rigómadár elbeszélte élete történetét.

Ugy mondotta:

— Ha hiszitek, ha nem hiszitek, én vagyok a fekete gyémántország királylánya, mikor feketének láttatok. Máskor én vagyok a fehér ezüstország királylánya. Ugy esett a sorsunk, hogy jó barátnék voltunk ketten és egyszer, amint sétáltunk az erdő szélén, valami rossz boszorkány megrontott minket.

Ugy rontott meg, hogy leszakított egy szál bezzegfüvet és azt mondotta, hogy összeköti vele a kezeinket, aztán ettől örökös barátnők leszünk. Amint összekötözött minket az öreg banya, hát fehér-fekete rigók lettünk. A boszorkány leszakította a hosszú bezzegfü megmaradt részét és elszaladt vele a világ végére. Amig ezt a száraz bezzegfüvet onnan valaki vissza nem hozza, hogy összebogozhassuk a leszakított részével, addig fel nem szabadulunk a boszorkányvarázs alól.

Puki és *Muki* megígérték, hogy elhozzák azt a bezzegfüvet a világ végéről. A szép fehér-fekete rigómadarat pedig ott hagyták az édes anyjuknál. Felkészültek a nagy utra és elindultak a világ végére, a bezzegfü másik feléért.

Mentek nagysebesen. Éjjel-nappal utazának a világ vége felé, hát amint a nagyerdőbe mennek, ismét megbotlik *Puki* valamiben. Ez a vastag valami az óriás ember volt. Illedelmesen köszöntik és azt mondja *Puki*:

Az óriás Pukit és Mukit a várfalára tette.

— Adjon az Isten jó napot, óriás bácsi! Meg ne haragudjon, ne is nehezteljen, de ismét ügyünk-bajunk van erre. Nem tudná megmondani, hogy merre van a világ vége?...

Beszél a nagy óriás:

— Isten hozott, jó fiaim! Bizony mondom, hogy messzi van a világ vége. Hét esztendeig, ha lovon nyargaltok, még akkor is nehezen értek oda. Hanem van egy jó tanácsom. Jöjjetek el Kincsesvárba. Ott lakik a jó tündérek királynéja, kérjétek meg, hátha kölesön adja a két tártos lovát. Azok a tártos-lovak repülve mennek, hamar haladnak.

Messzi lett volna az ut, hanem az óriás ember a két kezébe felvette *Pukit* és *Mukit*, úgy szaladott velük nagysebesen, hogy a szél majd lekapta a *Puki* és *Muki* kalapját. Egyszer csak megállott az óriás. Hát egy gyönyörű vár alatt voltak. Rózsaszín palota volt a vár közepén, de kívül sem ajtó, sem kapu nem vala, nehogy ember betegye a lábát.

Az óriás nem sokat bámult. Ismerte a helyet. *Pukit* és *Mukit* felkapta és a kerítő várfalon belül tette. A jó tündérek királynéja meglepve látta a hivatlan vendégeket, de nem haragudott rájuk, mert *Puki* és *Muki* szépen megkérték a jó tündérkirálynét. *Muki* beszélt előbb:

— Ne haragudj, jó királyné. Nem magunkért jöttünk. Van nekünk szerető, jó édes anyánk, aki gondunkat viseli. Csupán a fehér ezüstkirály, meg a fekete gyémántkirály leányainak megszabadításáért fáradtunk hozzád. Segíts bennünket, mert egy vén boszorkány fehér-fekete rigót varázsolt belőlük s a varázsló bezzegfünek elvitte a felét a világ végére.

Folytatja *Puki*:

— Messze van a világ vége. Amig oda érkezünk gyalogszerrel, megvénülünk. Légy segítségünkre tártos-lovaiddal.

A jó királyné előbb azt kérdezte:

— Hátha nem adom a táltosokat?

Egyszerre feleli *Puki* és *Muki*:

— Akkor bocsáss utunkra, jó tündér, mert mi megígértük, hogy elhozzuk a bezzegfü másik felét és gyalog is elmegyünk érte.

A jó tündérnek tetszett ez. Mindjárt kardot kötött *Pukinak* és *Mukinak* Elővezettette a két legsebesebb táltos-lovát. De mielőtt felültek volna, a jó tündér megtanította, hogy vigyázzanak, különben ottvesznek. A világ végén meglátnak a zöld füvek között egy sárga szálát. Egyik fiu hamar leszakítja, a másik azalatt a táltos-lovakat fogja. Aztán felülnek és visszanézni nem szabad, mert aki visszanéz, leesik a világ végéről és többé soha vissza nem térhet. A táltosoknak nem kell biztatás, csak annyit mondanak:

Kis gazdátok szavára,
Hopp a tündér várába!

Ekkor a táltosokra ültek *Puki* és *Muki*. A jó tündér odaszólt a repülő lovakhoz:

Boszorkányok mérgére,
Hopp, a világ végére!

A két táltos-ló oly sebesen repült, hogy *Puki* és *Muki* behunyta a szemét.

Hosszasan repültek, de egyszer csak megállottak. Ott valának a világ végén. *Puki* leszállt, *Muki* megfogta a táltosok kantárát. Azalatt *Puki* serényen leszakította a sárga bezzegfüvet. Felültek és egyszerre mondták:

Kis gazdátok szavára,
Hopp, a tündér várába!

A két táltos-ló repült. *Puki* és *Muki* közösen szorította a bezzegfüvet. Amint elindultak, volt hátul lárma, mennydörgés, zaj. A boszorkányok rémesen zúgtak, de

Puki és *Muki* nem néztek vissza. Behunyták szemeiket s mire felnyitották, a jó tündér várába voltak.

A jó tündérkirályné megdicsérte a két jó fiút és nekik adta a két táltos-lovat. *Puki* és *Muki* haza vágyott, hát illedelmes köszönés után rövid idő múlva hazarepítette őket a két táltos.

A bezzegfüvet visszakötötték a fehér-fekete rigó szárnyára, hát egyszerre két gyönyörű királyleány állott előttük. Leszakíták róluk a bezzegfüvet és elváltak egymástól. Lett öröm és boldogság.

A két táltoson repültek a királyleányok országába, fehér ezüstkirályhoz és a fekete gyémántkirályhoz. Ott a buslakodó királyapák menten felvidultak. *Pukié* lett a fehér ezüstkirályleány, *Mukié* a fekete gyémántkirályleány. Fényes lakodalmat csarjáltak. De nem oda Buda! Ez kevés volt a két fiúnak. Azok kívánták és meg is tették, hogy az öreg édesanyjukat is részeltessék az örömben, mert azt mondja a negyedik parancsolat: *tiszteld atyádat és anyádat!* Nekik csak anyjuk volt, hát *kétszeresen tisztelték*.

A nagy dinom-dánom közben a világ végéről hozott bezzegfüvet is elégették. Ha ezt a bezzegfüvet el nem égették volna, ez a mese is tovább tartott volna!...

Karácsony estén, gyermekek,
 Csendesen viselkedjétek ;
 Mert jön az angyal szárnyakon,
 Betekint minden ablakon.
 Ahol jó gyermeket talál,
 Ott az angyal mindjárt megáll ;
 Mert a Jézuska azoknak,
 Akik jók és szót fogadnak,
 Küld ajándékok eleget,
 — Ha egyebet nem, kenyeret.

LUX MIHÁLY

DRUGA, VEGYSZER- ÉS
ILLATSZER-ÜZLETE
BUDAPEST, IV. KER., MUZEUM-KÖRUT 7. SZ.

Lux-féle Eau de Cologne minden tekintetben
fölülmulja a külföldit és 100%-al olcsóbb!

1 kis üveg 70 fill., 3 üveg 1 ládában 1 K 80 fill.

1 közép üveg 1 K, 3 üveg 1 ládában 2 K 80 fill.

1 nagy üveg 2 K, 3 üveg 1 ládában 5 K 60 fill.

Lux-féle Menthol-szájviz a legjobb desinficiáló
és conserváló szájviz. 1 üveg 1 kor.

Lux-féle Borgia-hajszesz feltétlenül biztos
szer hajhullás és hajkorpa ellen.

1 üveg 1 kor.

Lux-féle (Xyris) Sásliliom-arczkenőcs az
arczot sima puhává és üdévé teszi, a szeplőt és
bőratkát biztosan eltávolítja.

1 tégely 1 kor.

Lux-féle (Xyris) Sásliliom-pouder teljesen
ártalmatlan, ólommentes arczpor.

1 doboz 1 kor. 20 fill.

Valódi francia és angol illatszerek, kimérve és eredeti üvegekben.

Szappanok, pouderek, fogkefék,
spongyák, különféle háziszerek,
szobapadló fénymazak.

Cognak, likőrök, valódi orosz
tea és valódi jamaikai rum
2 koronától 7 koronáig.

Kiváncra árjegyzéket ingyen és bérmentve küldök.

Karácsonyi és újévi diszes illatszer-dobozok

o o o o 3 koronától 20 koronáig. o o o o

TÓKA, BÓKA, MEG AZ ARANYFONÁL.

Mese.

Egyszer volt egy királynak két bolondja. Az egyiket hívták Tókának, a másikat Bókának. A két bolond egész nap nem csinált egyebet, mint hevert, vagy, ha unalmas lett a heverés, akkor zabot hegyeztek, borsót gömbölyítették és jeget aszaltak. Igaz, hogy bolondnak való munka mind a három, de Tóka és Bóka éppen bolondok voltak.

A király nem is tudott megharagudni a két bolondra. Még a háboruba is elvitte a bolondjait. Hanem a csatában nem tudtak a bolondok sem zabot hegyezni, sem borsót gömbölyíteni, sem jeget aszalni, mert minden órában megzavarta őket az ellenség.

Nem volt már mit tenni a király bolondjaival, nagyon unatkoztak. A király aztán egy gomolya aranyfonalat adott Tókának és Bókának, hogy keressék meg az aranyfonál végét.

Tóka, Bóka csakugyan hozzáláttak az aranyfonál végének kereséséhez, kutatásához.

Tóka megtalálta az egyik végét, de bolond eszével azt állította, hogy az nem lehet a vége, mer nincsen bog rajta. Keresték tehát tovább az aranyfonál végét.

Bóka megfogta az egyik végét. Tóka elindult a gomolyával és bontogatta le az aranyfonalat, mert ő akarta megtalálni a végét. Így haladott Tóka egy magas, sziklás hegy felé. De a hegyre már restelt felmenni, hanem talált a hegy oldalában egy sziklabarlangot és beindult a sziklaüregbe. Ott is csak az aranyfonál végét kereste, a gombolyát bontotta le. Egész nap bontotta hűségesen az aranyfonalat, de vissza is gombolyította, amint volt s úgy panaszolta a bolond társának, hogy nem találta meg a végét.

Persze az aranyfonál másig végén sem volt bog, hát a bolond azt hitte a bolond eszével, hogy az nem lehet a vége, pedig olyan hosszú volt az aranyfonál, hogy Tóka a kőszikla-üregben éppen a hegy tulsó oldalára járt át a barlang másik nyílásába.

Este busan panaszolta a két bolond, hogy nem találták meg az aranyfonál végét, de a király oda se figyelt. Ugy panaszkodott a király, hogy ő megtalálta a végét az életének, mert az ellenség körülvette a táborát és mindennek vége!

A két bolond csak hallgatta.

Azt mondja a király panaszosan: hogy csak egér szeretne lenni.

Kérdé Bóka:

— Miért lenne egér felséges királyom?

Feleli a király:

— Hogy elbujhatnék egy jukba, a föld alá az ellenség elől.

Azt mondja Tóka:

— Hiszen, ha csak az a baj, felséges királyom, hát a jukba bujásért ne legyen egér. Tudok én itt a közelben akkora jukat, hogy seregestől elbujhat benne. Aztán, ha

— Hogy lehetne felséges királyom, akkor ki tartana el
kardaminket?

— Sziklás. Nyomban el is vezette a veszedelemben forgó királyt
találta nagy sziklabarlanghoz. Örömmel látta a király, hogy
ult a megmenekülhet és még azon az éjjelen átvezette táborát
ste, a sziklaüregen a nagy hegy tulsó oldalára. Így szabadult
en az meg a király szerencsésen a biztos veszedelemből.

— Másnap azt kérdezi Bóka:

— Mit dolgozunk ma, felséges királyom?

A királynak igen sok dolga volt. Tudta, hogy az
bog, ellenség utánna jön a sziklaüregen át. Ezért hagyta a
nem kedves bolondjait tovább is a naplopásnál és azt felelte:

— Keressétek már meg egyszer az aranyfonál vé-
gét. De messzi ne menjete, mert az ellenség hamar
üldözhet.

Tóka és Bóka nem távoztak el. Mig a király a ha-
dait rendezte, addig a két bolond megállt a barlang
nyílása előtt és keresték az aranyfonál végét. Az ellen-
séget éppen onnan várták leghamarabb.

Bóka fogta az aranyfonál gombolyát, Tóka bontotta
az aranyfonalat. Közbe azt mondja Bóka:

— Ne menj messzi, Tóka!

Feleli Tóka:

— Dehogyan megyek, Bóka!

És nem is távozott messzi a barlang nyílásától. Ott
a fák között bontogatták az aranyfonalat és egyik fától
len a másikig huzta, mint mikor a pók hálót fon a fára.

Amikor az aranyfonalat mind legombolyították, a
barlang nyílása előtt teljesen be volt hálózva a hely.
Bóka fogta az aranyfonál egyik végét, Tóka a másikat,
de akkor sem találták meg a végét, mert azt tartották a
ha bolondok, hogy nem lehet a vége, ha nincs bog rajta.

Boszankodott a két bolond a sikertelen munka miatt. Tóka éppen az aranyfonál visszagömblyítéséhez kezdett, mikor az ellenség nagy robajjal megérkezett a szikla barlangon át.

Megijedett Tóka, de még jobban Bóka. Félelmükben úgy meghúzták az aranyfonál bognélküli két végét, hogy a fákhöz akasztott aranyfonál úgy megfeszült, mint a húr.

A barlang üregéből kirohanó ellenség nem látta meg az aranyfonalat, hanem neki szaladtak és a lábuk belakadt. Nosza lett hullás, rakásra potyogás. Bele gabyodtak az aranyfonálba.

Tóka és Bóka megijedtek s annál jobban húzták az aranyfonál végét. Ezalatt a király katonái összevágta az aranyfonáltól felbukott ellenséget. A király örömmel nézte a fényes győzelmét. Látta, hogy a két bolondnak köszönheti a csata megnyerését. Meg is kérdezte tőlük a győzelem után, hogy mit kívánnak, mert amit kívánnak, azt megadja nekik.

A két bolond azt kívánta, hogy a felséges király mutassa meg az aranyfonál végét, mert ők hasztalan keresik, nem találják.

A király megmutatta az aranyfonál végét, de azt mondja Tóka és Bóka:

— Hogy lehet az a vége, felséges királyom, hiszen nincsen bog rajta?

A király csodálkozva hallgatta a bolondjait. Azok valóban buta bolondok valának, de hogy is tudták a csatát oly fényesen megnyerni? Hanem Tóka és Bóka megfeleltek arra is.

Azt mondták:

— Ugy van az, felséges királyom, hogy az ellenség nem tudta, hogy mi bolondok vagyunk.

A király jót nevetett a bolond-igazságon. És azután tapasztalta is, hogy *sok ember azért okos, mert nem tudják róla, hogy bolond, sok egyén azért gazdag, mert nem tudják róla, hogy szegény és végül sok gyereket azért tartanak jónak, mert nem tudják még róla, hogy rossz.*

Tóka és Bókának a király teljesítette a kívánságát. Bogot kötött az aranyfonál mindkét végére és ha bogot nem kötött volna, ez a mese tovább tartott volna.

Csak EMKE-gyujtót használjunk!

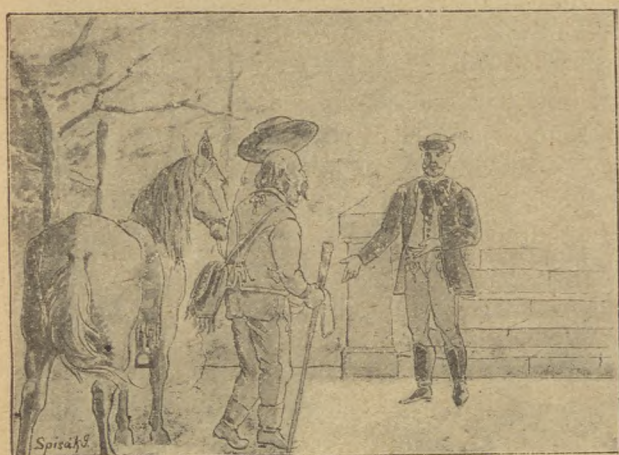
Egyszerű madár a gólya, De ha eltelik a nyár,
Ő a tavasz hiradója. Elszáll a gólyamadár.

A TULIPÁN MESÉJE.

Mikor az öreg székely bácsi megérkezett lóháton, apa a lépcső aljáig ment eléje. Ugy fogadta:

— Hozta Isten, székely bácsi!

Hozta Isten, székely bácsi!

Aztán fölvezette a székely bácsit a lakásba. No, de furcsa ruhája volt! Még rojtos tarisznya is volt a nyakába akasztva. Ez székely viselet. Hanem hát megérde-

melte, hogy a kis apa eléje menjen. Meg ám! Olyan szép meséket sohasem hallottam, mint a székelý bácsitól.

Egy gyönyörű mesét mondott a tulipánról Ilonkának, Ilonka elmeséli a kis apának, mert hát éppen így történt az:

Egyszer volt, hol nem volt, volt Virágos országnak egy öreg királya, akinek a születésére nem emlékezett vissza senki a világon. Olyan fehér volt a haja és a szakáll, mint a hó. Talán még annál is fehérebb, mert az ősz király tovább élt kétszáz esztendőnél három héttel, kilenc nappal, de azért a mai napig is él, ha meg nem halt.

Két szép gyermeke is volt az öreg királynak. A nagyobb fiu volt. Ugy hívták: Tulipán királyurfi. A kisebb leány volt. Ugy hívták: Tulipán királykisasszony.

Az ősz király férjhez akarta adni a szépséges Tulipán királykisasszonyt az aranyországi király fiához, de a szépséges Tulipán királykisasszony sirvaríva elmondotta, hogy ő nem akar férjhez menni.

Ha csak ez történt volna?!... De történt egyéb is. Nagyon beteg lett a királykisasszony. Pedig még egy százszorta szebb királyurfi kérte meg a kezét, a gyémántországi királyfi.

Bizony hiába fáradtak. Tulipán királykisasszony nem ment feleségül egyik királyfihoz sem. Csupán arra kérte királyi atyját, hogy engedje őt kinn lakni illatos mezőben, kis báránýkák között, furulyaszó mellett. Oda vágyik a lelke. Azért lett nagy beteg és ha el nem engedi, akkor csináltasson koporsót, mert érzi, hogy meghal.

Az ősz király el is engedte a beteg Tulipán királykisasszonyt illatos mezőre, kis báránýkák közé, furulyaszó mellé, ugy amint volt — betegen.

Tulipán királykisasszony, amint meglátta a kis pásztorfiut, mindjárt jobban lett. A kísérijét örömhírrrel kül-

dötte vissza az ős királyhoz Rózsa városába, hogy ő már jobban van.

Az alatt, míg a kísérő oda járt Rózsa városába, a királykisasszony megkérdezte:

— Kicsi pásztorfiu, tudod-e, hogy én ki vagyok?...

Felelte a kis pásztorfiu:

— Nem bánom én, akárki vagy. Ha szeretsz, légy a feleségem. Báránkákat őrünk virágos mezőkön. Ha leszáll az éjjel, kunyhómba vezetlek. Ha félsz a kunyhómban, én az ajtó elé fekszem, úgy őrizlek.

Tulipán királykisasszonynak még inkább megtetszett a kis pásztorfiu. Elhatározta, hogy felesége lesz. Nem is tér vissza többé Virágos országba.

Azalatt hiába várta az aranyországi királyfi. Tulipán királykisasszony nem vágyott onnan el.

Aközben az ős király elindult fényes kísérettel, hogy leányát meglátogassa. Ezzel vége szakadt a boldogságnak. Megtudta, hogy lánya, a királykisasszony a kis pásztort szereti. Menten börtönbe záratta a kis pásztorfiut.

A leányát pedig visszavitte Rózsa városába.

Erre beteg lett Tulipán királykisasszony, hogy a táltosok már a halálát jósolták. Mindez hiába volt. Az ős király mégsem engedett. Mikor halálán volt, akkor csak azt kívánta Tulipán kisasszony, hogy csak még egyszer lássa a kis pásztorfiut, mert úgy is meghal.

Az ős király ezen igen elbusula. Engedett büszkeségéből. Leküldötte a börtönbe a kis pásztorfiuért. Hanem a szolgáló egyedül tért vissza, mert a kis pásztorfiu elmenekült a föld alatt.

Már most mit tegyen az ős király? Nem merte elmondani haldokló leányának az esetet. Inkább kihir-

dette, kidoboltatta, hogy ahol megtalálják, mindjárt eléje vezessék a kis pásztorfiut.

Két napig nem jött hír a pásztorfiuról. Harmadik napon azt jelentették az ország határáról, hogy ellenség tört be hófehér paripákon és pusztítanak mindent, amit érnek.

Megrettent az ősz király a rettenetes ellenségtől, mert senki sem tudta, hogy miféle vitézek, csak csoda hőstetteiket vitte a hír.

Meglátogatta a beteg Tulipán királykisasszonyt.

Másnap egy vén anyóka jelentette a királynál, hogy ő tud a kis pásztorfiuról. Ez a vén anyóka meglátogatta a beteg Tulipán királykisasszonyt is. Az ősz király ettől tudta meg, hogy a kis pásztorfiu a berontó ellenség vezére.

Kérdezi a király:

— Honnan tudod?

Feleli a vén anyóka:

— Én vagyok az édes anyja a kis pásztorfiunak.

ndjárt eléje

Harmadik
ry ellenség
der, amitllerégtől,
ak soda-

Elküldte tehát a vén anyókat gazdag ajándékokkal a veszedelmes ellenség táborába, hogy a vitéz vezér sebesen vágtsasson oda, ha még életben akarja látni a Tulipán királykisasszonyt.

Repült is a vitéz kis pásztorfiu sebes paripáján az ősz király udvarába. Amint meglátta Tulipán királykisasz-

Látod kispapa? Itt a gyűrű az ujjamon!

szony, mindjárt jobban lett. Az ősz király megáldotta őket. Csaptak lakódalmat hetedhétországra szólót. Ott volt az öreg székelv báci is.

Akkor küldött Ilonkának gyűrűt a Tulipán királyurfi.

— Látod, kis apa? Itt a gyűrű az ujjamon.

Ez volt a vége a mesének. A kis Ilonka álmos lett és imádkozott lefekvés előtt.

Végül pedig azt mondtotta: «Jó éjszakát, kispapa!»

ak.

Husvét hétfőjén ugy szokás,
Hogy vigan foly a locsolás;
De félnek a lányok tőle,
S nem várnak az öntözőre.

A Margit meg a Piroska,
Amint locsolni jön Pista,
Ajtót nyomnak erőlködve,
Mégis Pista megöntözte.

KÉT VAK ÉS EGY VILÁGTALAN.

Már csak az elején kezdem ezt a mesét, hanem aztán ide hallgasson, akinek füle van és a szavakat érti. Nem olyan csingli-csangli mese ez, gyermekek, hanem amolyan tanulságos, épületes história egy okos fiuról. Én hallottam egy százesztendős öregasszonytól, az a száz-esztendős öregasszony pedig a keresztanyjától, aki kétszáz évvel ezelőtt élt. De szórul-szóra tudom. Így volt:

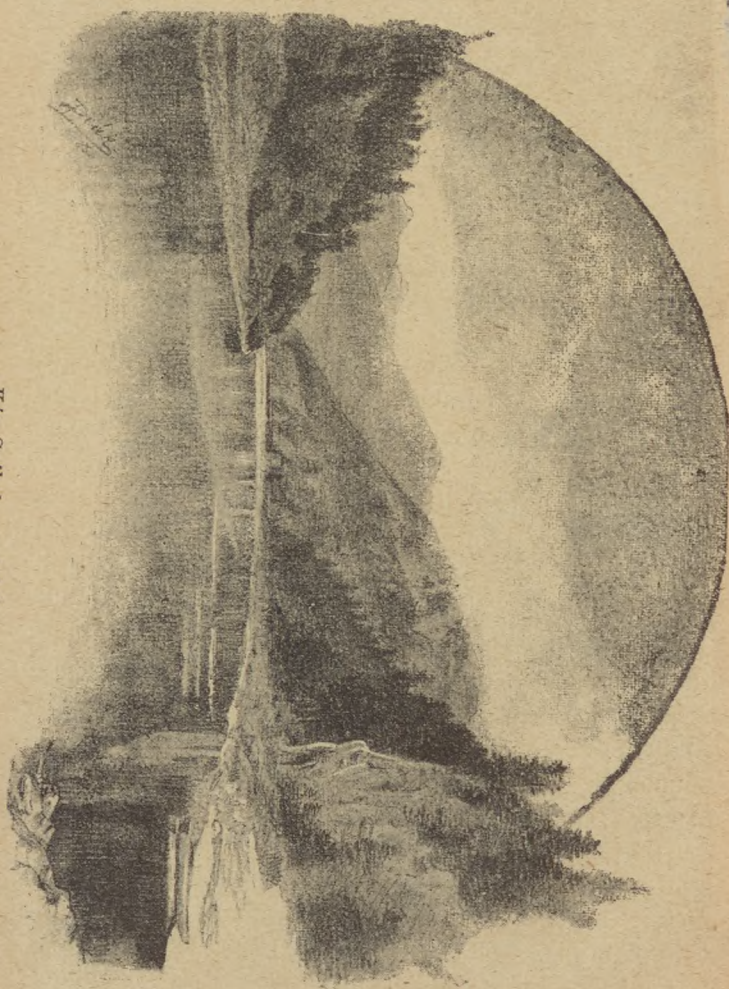
Valahol, híres Székelyország legszegényebb falujában lakott réges-régen *két vak* és *egy világtalan*. Mind a három koldus volt és egy kis fiu vezette ki őket korán reggel a falu végére, este pedig a lakásukba. A vezető kis fiunak minden napra egy kis pénz volt a bére és így minden harmadik nap került egyik-egyik koldusra a fizetés.

Egyszer aztán összevesztek a koldusok, mert elveszett a világtalannak hosszú időn át gyűjtögetett pénze. A veszekedők a bíróhoz akartak menni, hanem a kis vezető fiu okos volt. Ugy gondolta, hogy *könnyebb egy bírót három vakhoz vezetni, mint három vakot egy bíróhoz!*

A bíró megjött az okos fiuval és megkérdezte:

— Miként történt? Felelj, első vak!

Kép Székelyországból.

Feleli az első vak:

— Csak *azt tudom, hogy elveszett*, de én vak vagyok!

A bíró a második vakot is megkérdezte:

— Mit tudsz te az elveszett pénzről?

Feleli a második vak:

— Istenkém! Hogy tudnék róla, ha vak vagyok!

A kis fiu csak azt bizonyította, hogy ő látta a pénzt, mikor minden harmadik napon a vezetésért fizetett a világtalan. A bíró a károsult világtalant kérdezte:

— Mikor vesztett el a pénzed?...

Feleli a világtalan:

— Azt bizonyosan nem tudom. Ma nem kaptam a koldulásban, csak kenyeret, aztán a vezető fiúnak gyűjtögetett pénzből akartam fizetni a kis pénzét, de elveszett a vagyonkám. Leginkább a kis fiut sajnáltam, mert kenyeret akart venni a beteg anyjának. Ezért lett a veszekedés is.

Mig a bíró így beszélt, nem vette észre, hogy közbe odaérkezett Székelyország koronás királya és meghallgatta a beszédet. Meg is kérdezte a király a bírótól, hogy most mit teszen?

Feleli a bíró:

— Igazságot, felséges királyom.

Mondja a király:

— Ezt magam is kívánom, de mikor ítélsz?

Feleli a bíró:

— Felséges királyom, erre nem tudok határozottan felelni. Talán ma, talán egy év múlva. Meg kell keresnem a bujkáló igazságot, de felséges királyomat szívesen megvendégelem az éjszakára.

A király elfogadta a hívást. Elindultak, de a kárvallott világtalan utánuk szólott:

— Csak még egy könyörgő szavam volna, bíró uram. Küldjön annak az éhező asszonynak egy darabka kenyeret, mert miattam szenved éhséget és én nem küldhetek.

A bíró megígérte, aztán a kis fiut vezetve elmentek a király kíséretével együtt a bíró házához. A királynak igen tetszett, hogy a bíró legelőbb a beteg asszonynak eledelt küldött. Azután, amíg az estebéd elkészült, beszéltek a három koldus esetéről. A bíró azt mondotta, hogy azokkal igen csinyján kell bánni, de még az éj folyamán végez velük, ha lehet.

A király végig akarta hallgatni az érdekes tárgyalást, de a bíró azt mondotta:

— Fáradtságos lesz, felséges királyom!

Mondja a király:

— De hallani akarom, látni óhajtom!

Feleli a bíró:

— Felséges uram, óhajtása parancs. Tehát megkezdem a tárgyalást a közvetlen egyszerű oldalon, mert ott közelebb az igazság.

Elővezette a kis fiut. Aztán szépen megsimogatva, megkérdezte:

— Mondd meg, kedves kis fiam, hogy te melyik koldust szereted a három közül?

A gyerek azt felelte:

— Szeretni csak édes anyámat szeretem, de a legjobb ember az a koldus bácsi, akit megloptak, mert ő nem szokott megcsalni, mindenkor megadja a kis pénzt, ha rajta a sor.

A bíró megsimogatta a kis fiut és a fiu megkérdezte:

— Bíró bácsi, küldött-e enni az édes anyámnak? Mert ő most beteg s nem tudja, hogy hol vagyok.

A bíró elmondotta, hogy meleg levest küldött, meg egyéb jókat. A királynak pedig igen megtetszett a beteg édes anyjáról gondoskodó okos fiu.

Azután megkérdezte a bíró:

— Mondd meg csak kis fiu, miért nevezd a koldusokat másképpen? Hiszen *a vak vagy világtalan, az mindegy!*

Feleli az okos fiu:

— Oh, nem mindegy! Mert a vak, az csak vak. Egyik sem botlik meg a kőben, mikor vezetem. Hanem a világtalan nagyon megüti a lábát, ha nem figyelmeztetem, hogy kő van előtte?...

Ezek után kiküldötték a kis fiut és azt mondotta a király:

— Bíró, az ítéletet kimondhatod!

Szólt a bíró:

— Még nem lehet, felség. Bár a vezető fiu után sejtem, bogy a két vak csak tetteti magát és látnak, de három tanura van szükség az ítélethez.

Kérdi a király:

— Honnan veszel te három tanut?

Szólt a bíró:

— Meg kell legyen annak, felséges királyom. Minden tanum meglesz, de nem éhes felséged?...

Mondja a király:

— Hátha még olyan éhes volnék, még akkor is azt mondanám, hogy ezt az érdekes vallatást folytassuk!

A bíró távozni készült, de a király is követni akarta. Ha már így volt a dolog, azt mondotta a bíró:

— Legyen segítségemre, felséges királyom. Tegyük meg a fogást.

A király beleegyezett.

Ekkor szólt a bíró:

— Adja ki felséged parancsba, hogy a faluban minden férfi egy kupa bort kapjon annak öröme, hogy itt van a király. A pincémbe bőven van bor.

Rövid idő múlva a borozgatás megkezdődött. Nagy hordókban vitték a bort szét a faluban és adtak minden férfinak belőle egy kupát.

A király és a bíró hirtelen a koldusok felé mentek a sötét utcákon. A két vak már a jó hírt meghallotta s előre kiállottak az utcára a nagy fazekakkal, hogy bort kapjanak a király vendégeskedéséből. Míg a vakok a bort megkapták, azalatt a király és a bíró elbujtak a két vak kunyhójába észrevétlenül. A király az első vakhoz, a bíró a másikhoz került az ágy alá, mert más buvóhelyet nem találtak a koldustanyán. A vakok visszatértek kunyhójaikba, de nem sejtették, hogy talán az ágyuk alatt volna valaki.

Az első vak csendesesen beszélt magában:

— Ezt a kupa bort nem iszom meg mind, csak a felét. Azután próbálok. Ha lehet, ellopom a másik vaknak is a pénzét, mert az bizonyosan lerészegedik az ingyembortól. Eleget koldultam már. Még az éjszaka megszököm.

A király hallgatta a beszédet a koldus ágya alatt, de még se mozdult, csak várt.

Rövid idő múlva csakugyan elindult az első vak lopni, úgy, amiként tervezte.

Ekkor a király kibujt az ágy alól és a sötétben nesztelenül kísért a vakot. A vak pedig átment a másik vak kunyhójába. Ott világot gyújtott, de a sugárt eltakarta a másik vak szemei elől, hogy fel ne ébredjen a koldus-pajtás. A pénzt előkutatta és ellopta. Mikor pedig visszaérkezett a kunyhójába, akkor a bíró is kísért, de a király hamarabb csípte nyakon a tolvaj koldust.

Most aztán elővezették mind a három koldust, mert a tolvajság hamar kiderült, a két vak bevallotta, hogy ők lopták el a világtalan pénzét. A király így ítélte:

— Az első vak hat évi, a második vak két évi fog-ságot kapjon és az okos fiúé legyen az összes lopott pénz.

Kérdezi a király a bírótól:

— Te is így ítélte volna?

Feleli a bíró:

— Nem éppen, felség!

Szól a király:

— Hallom tehát ítéletedet!

Mond a bíró:

— Parancsodra elmondom, felséges királyom. Az első kettő igazságos, de a harmadik, a pénz a világtalant illeti.

A király nem osztá véleményét.

Szólt ekkor a bíró:

— Tudom én, felséges királyom, hogy úgy helyes, amiként ítélte, de az alkalomhoz is simulni kell a jó bírónak. *Nemcsak igazságot kell tenni, hanem az ítélet által a jónak és nemesnek is utat kell nyitani.*

A király nem értette, tehát a bíró bemutatta úgy, hogy ha nem tetszenék a felségnek, az ítéletét semmisítse meg.

Bevezették a koldusokat és a bíró így kezdé:

— Hallod-e, világtalan! A pénzed megkerült. Azt visszakapod. Társaid csalók voltak, mert jól látnak és vaknak tetették magukat. Elítéltem őket csalásért és lopásért. Azoknak a pénzét szintén neked szántam. Meg vagy-e elégedve?...

Szól a világtalan:

— Tiszta igazság jön ajkaidról, jó bíróm, mert az ő pénzük is az enyém volt. De én megelégszem az én

gyűjtögetett kis összegemmel és ha bölcs belátásod megengedi azt a kis lelkiörömet nekem, akkor a nekem ítélt csalók pénzét a szegény beteg asszonynak adom. Ez engemet boldoggá teszi.

A király örömmel veregette meg a bölcs biró vállait:

— Igazad volt, biró, de felelj: miáltal jöttél rá az igazságra.

Szól a biró:

— Felgséges uram, a titkot legtöbbször az *elejtett szó* árulja el és leghamarább *a gyermek és a részeg ember mond igazat*. Elejtett szó volt az, mikor az első koldus azt felelte, hogy *tudja, hogy elveszett a pénz*. Az okos fiu zsöngé, de éles eszével különbséget tett *a vak és a világtalan között*, hogy a vak nem botlott meg az utcán a kőben. A részeg ember pedig elmondotta az igazat. Így került elő a három tanu az ítéletemhez.

A király másnap, mielőtt távozott volna a faluból, gazdagon megjutalmazta az okos fiut és a világtalanról is királyilag gondoskodott.

Ez a mese az okos fiuról. Aki jobban tudja, hát jobban mondja, de én így hallottam ezt a tanulságos székelly mesét.

«A szegényt fösegítsétek!
Szülöitek szeressétek!»

Jó gyermekek hallgassátok,
Mit mond nektek a Zarándok:

Niemetz Gyula

tő-vényszékileg bejegyzett ingatlanok, birtokok, hazák és üzletek

adás-és vevési ügynöksége,

hol mindenkor a fővárosban s úgy a vidéken bérházak, kastélyok, urilakok, családházak, telkek, ugy-szintén birtokok eladásra úgy megvételre mindenkor előjegyzésben vannak. — Megbízások lelkiismeretesen s legnagyobb discretioval pontosan és gyorsan teljesítettnek.

Iroda: BUDAPEST, VIII. ker.,
Rökk Szilárd-utca 22. szám.

Gazdák figyelmébe!!

50 százalékkal olcsóbb,

mint bármely más világítóanyag a

pyroleum-világítás.

A *pyroleum* szagtalan, nem füstöl, nem gyúlékony és már több ezer uradalomban bevezetett.

Számos elismerő-levél nálam be-
tekinthető. Próbaküldemények 2
korona utánvét mellett. Kivá-
natra prospectus ingyen és bér-
mentve.

DEGEN JAKAB

BUDAPEST,

IX., Közraktár-utca 28. sz.

Megrendelhető: a „Magyar
Mezőgazdák Szövetkezeténél.”

Sürgőnyczim: CARTONAGE!

Telefon: 41—48. sz.

Sürgőnyczim: CARTONAGE!

Telefon: 41—48. sz.

DAVID KÁROLY ÉS FIA

doboz-, papíráru- és szab.
fémkapocs-gyára

BUDAPEST,

I., Mészáros-utca 58.

GYÁRT: papírtányért, bom-
boniert és jar inet-dobozo-
kat. Sajtoltt kerek dobozokat,
lég mentesen elzárható sz-
szehajtható dobozokat pó-
lyák, kötő yapot stb. cso-
magolására.

A BESZÉLŐGYÉMÁNT MEG A CIGÁNPURDÉ.

Mese.

Hires Cigányország kellős-közepében van egy arany-palota. Ebben a fényes aranypalotában lakik a fekete cigánykirály egész családjával, ezer szolgájával és hét szép leányával. Az is csupa igaz, hogy a cigánykirálynak még a szempillantását is őrzik fegyveres vitézei, különben ellopják a cigányok.

Egyszer, hogy Cigányországban járt a *Gyémántkirályfi*, meglátta a cigánykirály hetedik leányát, a gyönyörű szép *Burinkát*. Egy-kettőre megszerették egymást a fiatalok. *Gyémántkirályfi* azonnal megkérte a szép *Burinka* kezét, de azért nem lett abból mindjárt lakodalom. Azt mondotta a cigánykirály, hogy mielőtt *a hat nagyobb leánya férjhez nem megy, addig a hetediket, a legfiatalabbat nem adja*, még a *Gyémántkirály* fiának sem.

A szerelmes *Gyémántkirályfi* busan ment hazafelé. Küldött is a cigánykirály hetedik leányának, a szép *Burinkának* olyan ajándékot, hogy csodájára jártak heted-hétországból.

Egy kis aranyos ládába bezárva, ragyogó gyémánt darab volt az ajándék. Hanem az volt ám a

gyémánt! Nemesak ragyogott, hanem szépen beszélni is tudott.

Mikor felnyitotta *Burinka*, a cigánykirály hetedik leánya, hát a ragyogó gyémánt beszélni kezdett. Szépen elmondotta *Burinkának* a *Gyémántkirályfi* üzenetét és még valami titkos egyebet is.

Azt sugta a hetedik cigánykirály - kisasszonynak, hogy a szerelmes *Gyémántkirályfi* eljön érette hat lóval, hintóval. Sötét éjszaka jön, de úgy elviszi, hogy a lakodalom előtt nem látja senki, de hírért sem hallják, míg a pap áldása össze nem köti őket.

Nem tudja előre a napot megmondani, hogy mikor érkezik a *Gyémántkirályfi*, de ő azt megérezi. Mikor már közeledik, hirül adja *Burinkának*.

A hetedik cigánykirály-kisasszony mindennap felnyitotta az aranyos ládát. Mindennap kérdezte a beszélőgyémántot, hanem a királyfi késett, mert nem vala készen az ezüst-hintója.

Aztán egyszer csak elveszett a beszélőgyémánt. A cigánykirály hetedik leánya hiába kereste a szépen ragyogó gyémántot. Nem került elő. Szinte, hogy fel nem forgatták érette a cigánykirály palotáját, mégsem került elő.

A cigánykirályi palotát őrző katonák csak azt vallották, hogy egy fekete cigánypurdét láttak a palota körül settenkedni. Azt a kis cigánypurdét is hasztalan keresték. Jól elbujt, mert cigány volt.

Szép *Burinka* busult, nagyon busult. Bántotta, hogy a *Gyémántkirályfi*val nem fog találkozni.

Valójában úgy állott az eset, hogy csakugyan az a fekete kis cigánypurdé lopta el a beszélőgyémántot. Amint megfogta: usdi! vesd el magad! szaladott, akár

a sebes szél. Elbujt az erdőben, ott is a legsötétebb árnyas fák alá. Aztán felnyitotta az arany tokban bezárt valamit. Gyönyörködött a csillogó gyémánt ragyogásán.

Egyszer csak megszólal a gyémánt:

— Akarsz-e boldog lenni?...

A cigánypurdé csodálkozva bámult. Nem hitte, hogy a fényes kövecske beszél. De újra szólt a gyémánt:

— Akarsz-e boldog lenni?

Feleli a purdó:

— Hát már hogyan akarnék?!...

Tovább beszél a ragyogó gyémánt:

— Akkor alkonyatra siess a cigánykirály kertjébe. Ott vár a boldogság hat lóval. Elvisznek *Boldogországba*. Beültetnek a királyi székbe s még a szempillantásodat is megőrizik.

Nosza szalad a cigánypurdé árkon-bokron keresztül a cigánykirály palotája felé. Nem is kerül a kapun, beugrik a kerítésen, csak hamarabb ott legyen, mert azt jósolta a fényes kövecske, hogy ott várja a boldogság hintója...

A kocsi még nem volt ott, hát a beszélőgyémánt tanácsára elbujt a cigánypurdé egy szép csipkerózsabokorba.

De megkérdezte ismét a fényes gyémántot:

— Jó helyen vagyok-e, gyémántocská?...

Azt feleli a beszélőgyémánt:

— Éppen a legjobb helyen. Nyomban itt lesz a boldogság ezüst-hintója.

Nemsokára meg is érkezett a *Gyémántkirályfi* hat lóval, hintóval. De a sötétben nem látott. Tudta azonban,

hogy az ő beszélő gyémántocskája itt közelben van, hát megkérdezte:

— Hol vagy, hol vagy gyémántocskám?...

A beszélőgyémánt megszólal a cigánypurdé zsebében:

— Itt vagyok, itt, jó gazdácskám!!

Hamar a csipkebokorhoz jön, hát a szép *Burinka* helyett a fekete cigánypurdét találja ott. Ujra kérdi a *Gyémántkirályfi*:

— Hol vagy, hol vagy, gyémántocskám?

A beszélőgyémánt újra kiszólt a cigánypurdé zsebéből:

— Itt vagyok, itt, jó gazdácskám!...

Rajta, megcsipik a cigánypurdét. De tagadott. Hanem a beszélőgyémánt ott volt a purdézsebében. Elmondott az mindent *Gyémántkirályfinak*.

A cigánypurdé csak bámult a fényes kövecskén.

Kérdezi a *Gyémántkirályfi*:

— Miért vagy itt gyémántocskám?

Feleli a beszélőgyémánt:

— Mert elloptak, jó gazdácskám.

Ismét kérdezi, *Gyémántkirályfi*:

— Ki lopott el, gyémántocskám?

Feleli a beszélőgyémánt:

— Cigánypurdé, jó gazdácskám!

Kérdezi a királyfi:

— Hol *Burinka*, gyémántocskám?

Feleli a beszélőgyémánt:

— Kastélyban sir, jó gazdácskám!

Gyémántkirályfi haragjában patkó-szeggel akarta kiveretni a tolvaj cigánypurdé talpát, hanem mégis megbocsátott a tolvajnak, azon föltétel alatt, ha a beszélő

gyémántocskát visszaviszi a czigánykirály-kisasszonynak, aztán azt mondja, hogy találta...

A cigánypurdé ígérte, hogy elviszi, de feleutján se volt, már boszut állott a gyémántocskán. Agyon akarta ütni a lelkét, hogy csupán a teste maradjon, de *Gyémántkirály* felvágta a fényes gyémánt pecsétjét. Mikor a cigánypurdé egy kövel rá akart ütni, a beszélőgyémánt csak elgurult. De előbb beszéltek. A cigánypurdé szólott:

— Tudod-e, hogy mit akarok?

Feleli a beszélőgyémánt:

— Tudom, de vigyázz, mert felakasztanak!

Boszankodva kiált a cigánypurdé:

— Eriggy, te gyalázatos kövecske! Azt ígérted, hogy a *Boldogság* országába viszel, most az akasztófával fenyegetsz! Nem hiszek én neked! Inkább agyonütöm a lelkedet, hogy csak a fényes tested maradjon!

Felelte a követ, hogy agyonüsse a beszélőgyémántocskát, hanem a gyémántocska elgurult, hogy többé színét sem látta a cigánypurdé. Kereste, de nem találta.

Ekkor már ott busult a kertben a szép *Burinka*. A beszélőgyémánt a lábához gurult és elmondotta az örömhirt. Tudatta, hogy *Gyémántkirályfi* hat lóval, hintóval várja a kertben.

Szép *Burinkának* kétszer sem kellett mondani. Elszökött a *Gyémántkirályfival*. Hanem a cigánypurdét oda kötötték hátul az ezüstkocsihoz, miként a kutyákat szokás. De megérdemelte a gaz kölyök.

Gyémántkirályfi boldogan emelte ezüst hintójába a szép *Burinkát* és a hat ló elvágatott velük.

A czigánykirály sokat tanult az esetből. Megtanulta, hogy még *amit egy király akar, az sem teljesedik mindig*.

Szép *Burinka* és *Gyémántkirályfi* boldogok lettek. De a mesehallgató gyermekek is tanulják meg, hogy ha egy királynak sem lehet minden, amit akar, a mesehallgató gyermekeknek sem lehet és amely gyermek akaratos, az a cigánypurdé sorsára jut.

Itt a vége, fuss el véle — ha tudsz.

Tisztelt Hölgyeim! Minden nő maga készítheti ruháit fáradtság nélkül, bármily divat szerint, az állítható **hölgy-dérékszabási készülék** segítségével, a nélkül, hogy szabászati rajzot tanult volna. Ezen készülék bármely testalkathoz képest beigazítható. Akadémiailag megvizsgálva, számos elismerő nyilatkozat. Valamennyi kulturállamban törvényesen védve és szabadalmazva. A készülék ára utánvét mellett **3 korona**.
Guschelbauer Antal, Sopron, szabadalomtulajdonos és készítő.
 Képviseelőket mindenhol keresek.

MIT HALLOTT — A SIKET MOLNÁR?

Torockóvidéki néprege.

A magas Székelykő lábánál, égis emelkedő kősziklák tövében, volt egy kicsi malom.

Nem lakott abban a malomban senki a gazdáján kívül, aki pedig olyan nagyon siket vala, hogy mindenki *«siket molnár»*-nak nevezte. De nevezhették őt siket molnárnak, vagy bárminek, nem haragudott érette, mert hát ugysem hallotta a nevét, bárminek nevezték.

Azonban most szinte hazudtam, mert az öreg siket molnárral lakott még valaki. Vele élt egy szép, szőke, magas ifju, aki a fia volt. Ennek a szőke ifjunak hosszú, göndör haja a két vállát verte és büszke is lehetett volna a szépségére, mert nem volt a vidéken, de meg az országban sem olyan szép, szőke, göndör haja senkinek. Mégse volt büszke a csodaszép hajára, mert az öreg molnár a malomból el nem engedte. Inkább öreg létére ő járt örölnivalóért a faluba egy sánta, fehér lóval. Aztán az vala egyetlen gyönyörűsége az öregnek, ha deli szép fiát, jókedvben, énekelni látta. Ezen nagyon mulatott, pedig a dalból nem hallott éppen semmit a siket molnár!...

A magas Székelykő tulsó oldalán, a bére aljában vén anyóka élt egyetlen leányával. Boldogok voltak a szegényes erdei kunyhóban. Sokat munkáltak, keveset henyéltek, aztán a legszükségesebbet megadta részükre az édes anyaföld göröngye. A kis kunyhót fehérre meszelték, ablakában rozmaring virított. Az ablak felett pedig csicsergő fecskepár rakott fészket. A kedves fecskepár élete háborítatlan vala.

— Milyen boldogok a kis madarak! — sóhajtott a szegény asszony leánya — róluk gondoskodik a jó Isten, hogy párjuk legyen. Összekelnek a testvérek és boldogok. Az emberek már ezt bűnnek mondják. Náluk vétek elvenni a rokont, a testvérek egybekelése: kárhozat! És vajjon azért boldogabbak-e?

Eltűnődik ezen sokáig. Azután megkérdezi:

— Mondd csak édes anyám: volt nekem testvérem?

— Egy volt, az is meghalt... — felelé az anyóka s titkon egy-két könnyecpett törül le szemeiből.

— Szegény testvérkém! — sóhajta leány. — Ha most élne, már nagy lenne. Hát édes apám hová lett, hogy én őt sohasem láttam, nem ismertem?

— Meghalt... ő is meghalt — válaszolt az anyóka szomorúan s újra egy pár könnyet letörülget titkon.

— És én őket nem ismertem?! — panaszkolja a lány.

— Kicsiny voltál, nagyon kicsiny, — magyarázza az anyóka — azért nem emlékezel rájuk.

S hogy a szomoru dologról ne beszéljenek tovább, az anyóka elküldi a leányát az erdőbe, hogy számócát szedjen ebédre.

Engedelmes, jó a leány. Kis kosarát előveszi. Kis szoknyáját felakasztja, hogy a galyak meg ne tépjék és elindul az erdőségbe.

Siet-siet, mintha lábát titkos szellem üzné folyton. Kis számócák pirosanak az oldalon hívogatóan, de nem áll meg, mind hiába integetik, édesgetik. Még tovább megy a bérczek közt, hátha szebbet talál ott?... Hátha távol jobb az ize?... Hátha zamatosabb messzi s édes anyjának az tetszik?!...

Végre megáll egy, oldalnál, ösvény mellett, bokrok alján, ahol sok-sok a számóca. Megizleli s úgy találja, hogy édesebb mindazoknál, amelyeket eddig izlelt. Szedi tehát a kosárba s bus nótája, hogy fölcsendül, érces hangját a bérefalak visszhangképpen visszaverik.

Zeng az ének édes hangon. A falevél reszket tőle. Szomoru a leány dala, bánatos minden szó benne és mégis oly kedves, hogy a visszhang beleszeretett, mert amikor már elnémult a lány ajka, az erdő fái közül a szép dalt szárnyára kapta a visszhang és folytatá...

Távol a lánytól s más hangon elkezdett egy szomoru dalt. A vadonban lakó leány csak hallgatta. Tetszett neki, örült rajta és félt tőle. Ugy gondolta, hogy nem lehet ez a visszhang, hanem valami más!... És mi lehet az a valami más, aki dalol?...

Mikor aztán elnémul a különös visszhang dala, a leány kezdett énekelni. Hivogatta, csalogatta, édesgette a nótával, mind közelebb, mind közelebb... S egyszer csak ott áll előtte...

Nem a visszhang, hanem a siket molnár szöke, göndörhaju fia... Az első pillanatra csak megbámulták egyik a másikat. De a leány nem ijedt meg, hiszen az a molnár-legény olyan szelid, olyan szép volt!...

A leány most szólott volna szép szavakkal, édes hangon, de mit szóljon? Nem látta ő ezt a legényt soha, de legényt se látott előbb s ez az első olyan szép volt.

Némán, elmélázva álltak, jó ideig tartott ez így, aztán mintha egyet gondolnának, egyszerre lehajoltak és szedték az illatos szamócát. Szedték-szedegették. A leány a kosárba rakta, a legény a kalapjába szedte, hanem amikor a kalapba gyűlt egy kevés, a legény a kis kosárba önté. Végre megtelt a kis kosár. A leány csak köszönt és elindult nagyserényen kunyhójuk felé. A szép, szöke molnár-legény a leány nyomába állott s a kunyhótól nem messzire megvárta, míg a leány az ajtón el nem tűnt.

Igy történt ez az első nap, de másnap újra ott valának. Mind a ketten epret szedtek. Már beszéltek is egymásközt egy-két édes, rövid szócskát s távozáskor a szép legény megfogta a leány kezét...

Hogy mit beszéltek? az titok. Ember nem hallotta. Az erdő őrzí titkát s madárhangon nem értenek az emberek, ha a csacsogó madár talán kibeszelné. Emiatt naponként később tért haza a leány. Meg is dorgálta az édes anyja, ki is kérdezte, hogy hol járt? De a leány azt felelte, hogy eltévedt az erdőben.

Végre így gondolkozott az anyóka:

— Már egy hete, hogy mindennap oly későn jön haza

a leányom. Csak meglesem. Meg kell tudnom, hogy hol és miben járkal. — Ezért másnap utánna les. Elkiséri titkon, szépen, lábujjhegyen, észrevétlen megy utánna. Árok szélén elsuhanak, patak mellett lépnek tovább, a bérc lábánál betérnek.

Ott csendesül a leány s követője is úgy teszen. És kezdődik az a mindennapi játék...

A leány dalol kedvesen, a visszhang nem soká késik. A leány hangja csalogatja, édesgeti, mint a galamb. Nem-sokára mellette áll a szép, szőke, göndörhaju legény. Beszélgetnek, édeskednek s úgy gondolják, hogy azt a szót nem hallja a falombnál, kettőjüket sem látja más a csacsogó madaraknál senki-senki.

Az anyóka, mint kísértet megvonul egy zöld bokornál. Nézi nézi soká őket, aztán végre nagyot sikolt és a gyöngye lábai nem bírják, nagy hirtelen összeesik. Soká tartott az ájulás, nagykésőre eszmél, ébred. Eszébe jut, hogy mi történt, hogy kit látott... És megindul, fut sebesen az öreg Székelykő felé, a hegy alján a malomhoz és megáll az ajtónál. Bemenjen-e? vagy ne menjen?...

Majd berohan, mint a szélvész. Ott látja a siket molnárt és megrázza kétkezével, amint bírja. Rázás közben azt kiáltja, hogy: *Mit tettél, szerencsétlen?! Gyermekjeink szerelmesek! A te fiad, a te lányod!... Az én leányom, az én fiam! két testvér szereti egymást?!!...*

A siket molnár csak bámult. Nézte bambán a réges-régen *elkergetett feleségét*. Szinte-szinte elfeledte azt is, hogy ez valaha még az ő hitestársa volt. De nem értett a beszédből éppen semmit, mert olyan siket vala, hogy nem hallotta a lármát sem.

— Légy átkozva, gonosz ember! — kiáltja rá az

anyóka s tovaszalad, hazaindul a Székelykő tulsó felén az erdei kis kunyhóba.

Otthon lerogy, sirva fakad, átkozódik, de mi haszna? Átkozza a siket molnárt, az ő régi-régi férjét, aki őtet semmiségért a házából elkergette. Akkor még csak járni tanult az ő fia, kit ott tartott a siket molnár magánál. A leánya még kisebb volt, akkor még szopott az ártatlan. És most mit ér a szörnyű átka? Azt a molnár nem hallja meg és az ifju szerelmespár, kik megszöktek az erdőben, amikor ő felismerte és sikoltott ijedtében, az a fiu az ő fia, az a leány az ő lánya... mind a ketten gyermekei valának.

Nincs nyugta az édes anya sajgó, reszkető szívének. Lelkét megszállja rémesen egy sötét, fájó gondolat.

... *Elkárhoznak mind a ketten!... mind a hárman, mind a négyen!* Pokolban lesz méltó helyünk!

Amint magában, egyedül tépelődik a boldogtalan anyóka, hát hozzáfog a dolgához, munkál, mint szíve kívánja, hiszen a szív nagyobb rejtély a föld minden titkánál, mert benne a gyűlölet és a szeretet egymás mellett szépen megférnek.

Fa-mozsárban tör valamit. Fehér port, fekete szenet, majd sárga színt is tesz hozzá. Bizonyosan füstölő lesz. Vagy talán más?!...

Dong a mozsár a botóka-ütésektől. Kong a kis ház. Körülötte reszket a föld és a fákon a falevél. Mikor aztán jó sok port gyűjt, beteszi a tarisznyába, betakarja két kendővel, nehogy az uton megázzon és elindul vele megszűzi, a Székelykő szikláira.

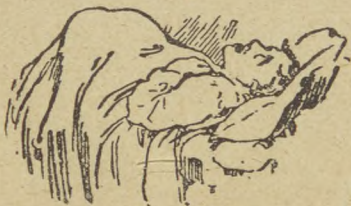
Magasan, úgy száz ölnyire a kicsike malom fölött, hol a siket molnár lakott, egy nagy szikla áll magában a vén kőhegy oldalán, de egymélyrepedés által attól némileg elválott. Ha megmozdul, előre dül s lezuhan a kis malomra...

Az anyóka ott fön van már. A repedést megszemléli. Majd ahol éppen legmélyebb, a tarisznyát egy kötélre leengedi a repedésbe csendesen. Azután más munkához kezd. A mély sziklarepedésbe köveket hány, sokat-sokat, de a leeresztő kötél egyik végét kívül hagyja, hogy a kövek azt el ne lepjék.

A köhordás sokáig tart. Aztán a földet rakja rá. Addig hordja, amig bírja, hogy a repedést betömje. Munkálkodik naplementig, mikor aztán alkonyatra a szerelmes-pár előjött a mély erdők rejtekéből és bementek a malomba, a siket molnár malmába, hát a kötél végét, melyet idekin hagyott: meggyújtá. A kénnel telített kötél sísteregve bizton égett s haladt az égés lefelé a föld alá, a kő közé, le a puska poros tarisznyához, lennebb-lennebb...

Egy óra múlva a Székelykő rémesen megrázkódott, ingott a föld. És a siket molnárt, aki életében mitsem halott, most megrázta a földingás. Kirohant a kis malomból, hogy megnézzé, mi történik? ... Dördülést is hallott végre a siket molnár, mely megrázta a magas sziklát a kis malomház fölött és úgy ledobta a kőóriást, hogy eltemette a kis malmot, a patakot és a völgyet is örökre.

Az anya fut, szalad, rohan. Vad kacaj kél örült ajkán. Eltemetve van a férje s két gyermeke a szirt alatt. Pedig ártatlanok voltak, hiszen azt ők nem tudhatták, hogy egy anyja születtei!

CSINGILINGI ORSZÁGBÓL.

Annuska mesélte.

A kis *Annuska* fürdön volt az édes anyjával. Mikor hazamentek Budapestre, alig győzte elmondani, amit látott, amit hallott. Hetekig mesélte és pici szája nem pihenhetett meg azután se, mert a gyönyörű történeteknek, meséknek nem fogyott el aranyos fonala, ugy össze tudta kötni édes szavával.

Tőle hallottam *Csingilingi* királykisasszony szép történetét is. Tehát elmondom éppen úgy, ahogy *Annuska* mesélte.

Évikével találkoztam legelőször a fürdön. Mindjárt megszerettük egymást és játszótársak lettünk. Másnap reggel együtt sétáltunk, hanem a mi futkosó lábunknak kicsi volt a sétahely. Sok szép virágot láttunk a fák között és szabad volt leszakítani.

Uccu, beszaladtunk az erdőbe. Serényen kötöttük a virágot bokrétaiba, melylyel édes anyánkat meglepjük s az alatt mélyen betévedtünk az erdőbe.

Azt mondja *Évike*: —

— Én nem tudom, honnan jöttünk!...

Hát csakugyan nem tudtuk a sok fa között, de én nevettem:

— Ha! ha! ha! ha!...

— Ne neved, *Annuska!*

Én még inkább nevettem:

— Ha! ha! ha! ha!...

Évike sirni kezdett. Én vigasztaltam.

— Nem Meseországban vagyunk? Itt vége van valahol az erdőnek és visszamegyünk a fürdőhöz.

Évike sirva panaszkolta, hogy bizony nincs vége!... De én nem hittem el. Neki indultunk az egyik oldalának és haladtunk. Sokáig bolyongtunk, míg beláttam, hogy igaza volt *Évikének*. Nem találtuk meg az erdő szélét!...

Leültünk pihenni. *Évike* sirt, hát én is segitettem. Sirdogáltunk előbb hangosan, majd csendesebben, csak magunkban, amíg bele nem fáradtunk.

Egyszer harangocska kongása hallatszott. Azután kis furulya édes hangja szállt felénk, mire felugrott *Évike*:

— Hallod, *Annuska*? Ott van *Demeter*!

— Ki az a *Demeter*?

— Hát te nem is ismered?... Egy kis pásztorfiu, kecskét őriz.

Megszoritottuk egymás kezét és a furulya hangja, meg a kis harang kongása felé siettünk. Csakugyan *Demeter* volt, mert megismerte *Évikét*. Leemelte fejéről a fekete sapkáját, úgy fogadott. Hanem a kecskék is elbámultak rajtunk, mind körülállottak.

Évike megszólította a pásztort:

— *Demeter*, én éhes vagyok.

A fiu leakasztotta oldaltárisznyáját és kirakta, ami benne volt, az *Évike* köntösére. Nem tudom, miféle

eledel volt, mert soha sem ettem olyant, hanem nagyon jól esett.

Aztán *Demeter* el sem engedett, nehogy eltévedjünk újra. Azt mondta, hogy vele maradunk alkonyatig, mert akkor visszatereli kecskéit a fürdőhöz.

Később *Demeter* bátrabb lett és többet beszélt. Mi vele jártunk egész nap. Delelésnél, mikor a kecskéket egy hideg forráshoz hajtottuk, még két pásztorfiuval találkoztunk. Azok is kecskéket őriztek és *Évike* ismerte

Ott őrizte a nyáját a pásztor.

mind a kettőt. Akkor megkérte a legnagyobb pásztorfiut, hogy mondjon valami szép mesét nekem, mert én messzi nagy városból való vagyok.

A pásztorfiu szót fogadot *Éviké*-nek és így kezdte el gyönyörű meséjét:

— Mesét mondok nektek *Csingilingi* országnak híres királyáról, híres királyának gyönyörű lányáról.

Csingilingi országban virágok helyett kicsi harangok nőnek a mezőkön. Falevél helyett édes hangu, apró ezüst csengetyűk vannak a fákon.

Mikor végigjártam a réteket, ezer kicsi harang édes hangja csendült meg a lábam alatt. Mikor megráztam a fákat, olyan kedvesen csilingeltek az apró ezüst csengetyűk, mintha tündér csengetyűk volnának.

Igy haladtam erdőkön, mezőkön *Csingilingi* országban és hallottam jártamban-költömben, hogy a királykisasszony megszeretett egy kis pásztorfiút, de a király másnak szánta a leányát.

Hogy tovább bolyongtam, hát egyszer mit látok? ... Egy akkora harangot, mint egy hegy. *Csingilingi* országban az volt a királyi palota. Sok nép nyüzsgött a királyi palota előtt. Nagy dolog készült, mert másnap tartotta lakodalmát a királykisasszony egy királyurfival. Azaz megtartották volna, ha beteg nem lett volna a *Csingilingi* királykisasszony.

Szaladtak orvosokért a világ minden részébe, de bizony semmit sem ért. Nem tudtak segíteni a baján, mert azt sem tudták, mi a baja? ... Olyan csodás dolgokat beszélt a királykisasszony, hogy megrémültek tőle.

Azt mondta, hogy ne huzzák meg a csingilingi nagy harangot, mert az össze van kötve a szívével. Minden kondulástól megrázkódott a szíve. De azt a cérnát senki sem láthatja, azt láthatatlan lelkek kötözték rá.

Az orvosok nem tudták, hogy a nagy harangba bujt el a kis pásztorlegény. Hiába okoskodtak, nem bírták meggyógyítani. Az öreg király bűnak adta magát. Három napig busult. Ekkor egy más pásztorlegényt vezettek a király udvarába, aki meg akarta gyógyítani a *Csingilingi* királykisasszonyt.

Felkereste jó pajtását a harangban és a király elé vezette. Ahogy meglátta a királykisasszony, mindjárt meggyógyult.

A kicsi csengetyüket mind lekaszáltatták a mezőről, hogy felrakják a *Csingilingi* királykisasszony lakodalmas fogatára. Az ezüst csengetyüket mind leszedték a fákról, hogy felvarrassák a szép lovak hámjára. Ugy tartották meg a lakodalmat *Csingilingi* királykisasszony, meg a kis pásztorlegény, de hogy boldogok lettek, a kis pásztorlegény a barátjáról sem feledkezett meg.

És ha nem kaszálták volna le a harangocskákat a mezőről és nem szedték volna le az ezüst csengetyüket a fákról *Csingilingi* országban, akkor ez a mese is tovább tartott volna.

— — — — —
Alkonyatkor *Demeter* visszavezette *Annuskát*, meg *Évikét* a fürdőhöz és a két kis leány alig győzte köszönni. Eddig tartott az *Annuska* meséje.

Kedves mama!

Mi csak „*Kristály*“-vizet iszunk.

Jai, be szép a mese, sok a hallgatója,
Van szomorú része, van kacagatója.

Leginkább tetszett a «Hazug Böcö» uré,
S «A beszélőgyémánt meg a cigánypurdé».

A HAZUG BÖCŐ.

Egyszer volt, hol nem volt. De megálljunk a mesével. Mielőtt belekezdenék, hát azt kérdezem, gyermekek, hogy tudjátok-e, *mi a hazugság!*...

Ha tudjátok, ha nem tudjátok, elmondom nektek három kis mesehallgatóm feleletét.

Az egyik, az a pufók arcú *Jóska* gyerek, azt felelte:

— *A hazugság nem igazság!*

A másik, a szőke haju, madárhangu, kedves *Margitka* ezt felelte:

— *A hazugság szégyenleni való rosszindulat.*

A harmadig gyerek, a példás viseletű *Pista* azt felelte:

— *A hazugság — bűnös cselekedet, melyet már a tízparancsolat is tilt.*

No, ilyen okosan feleltek a mesehallgató gyermekek. Ezekből megtudtam, hogy ők értelmes mesehallgatók, hát elől kezdettem a *hazug Böcő* tanulságot meséjét.

Egyszer volt, hol nem volt, volt *Székelország* közepében, hét vármegye legszebbjében, hidon innen, hidon túl, erdő között, hegy alatt, volt egy embernek két fia. Az

egyiket úgy hívták: *Böcő*, a másikat úgy hívták: *Bocó*. *Böcő* volt a nagyobb, *Bocó* volt a kisebb.

Mikor akkorára nőttek, hogy iskolába kellett volna járni, az apja elküldötte mind a kettőt a világba. Feltarisznyált, hogy egy-két napig meg ne éhezzenek. Hét-hét pogácsát adott egyik-egyiknek, aztán «ill a berek, nád a kert», menjetek, a merre láttok!...

Böcő s *Bocó* elindultak világlátni, tapasztalni, hanem a legelső keresztutnál összezördült a két gyerek. *Böcő* jobbra akart menni, *Bocó* balra tartott. *Böcő* a nagyobb volt, az okosabb volt, de nem engedett. Az lett a vége, hogy ketten kétfelé mentek nagy haragosan, aztán egy óra múlva nem látták egymást.

Böcő harmadik napon szerencsésen hazaérkezett a vándorlásból, *Bocó* pedig oda maradt sok esztendeig. Hanem az apa sem tűrte el a *Böcő* viselkedését. Megverte azért, hogy elhagyta *Bocót*, a testvérét. Azután minden nap kiküldötte egy magas hegy tetejére *Böcőt*, hogy nézzen utánna, nem látja e valahol a testvéröcscsét.

Dehogy látta, nem látta, de azért azt mondotta, hogy látta, csak nem akart hazajönni *Bocó*, elfutott.

Itt kezdette *Böcő* a hazugságot.

Az apa nagyon örvendett a hírnek. Másnap ismét kiküldötte *Böcőt* a magas hegyre, hogy vezesse haza *Bocót*, ha meglátja. Mikor este hazajött *Böcő*, ismét azt hazudta, hogy látta *Bocót*, még van a pogácsájából, hát amíg tart, addig haza sem jön.

Eltelt a hét nap, ennyi volt a feltarisznyált pogácsák száma, de bizony *Böcő* csak tovább hazudott. Mert olyan a hazugság, mint a víz a hegyen, csak meg kell indítani, aztán tovább foly. *Böcőből* folyt a szó és amiket mondott. csupa hazugság volt.

Az apának eszébe sem jutott, hogy kételkedjék, mert szépen hazudott *Böcő*. Hanem amig *Böcő* hazudott, hallgatók, mi történt *Bocóval*.

Hogy elindult balra az országuton, nemsokára találkozik egy öreg asszonynyal. Azt kérdezi tőle:

— Merre vezet ez az ut, nénikém?

Feleli az öregasszony:

— Sűrű nádasba, sötét erdőbe. Ördög őrizi mind a kettőt, de aki jó ember, még az ördögöktől sem fél.

Azt mondja *Bocó*:

— Én jó ember fia vagyok, hát annál inkább nem félek.

Elindul tovább az uton, de sokáig gyalogolt, míg végre a nádas szélére érkezett. Hát ott csakugyan az ördög fogadta, de nem volt az olyan, mint amilyennek festik, csupán hogy rövid szarva volt és mégis emberhangon beszélt. Bátran eléje lépett a kis *Bocó* fiu és megkérdezte:

— Ördög bácsi, én világlátni megyek, de nincs amit egyem, ad-e egy tarisznyára valót, ha dolgozom.

Az ördög mosolyogva megígérte, hogy annyit ad enni, amennyit csak enni tud. A munka sem lesz nehéz. Csupán a nádat tépi és tüzet rak abból, amig ő odajár kétnapi útjára.

Mindjárt sok ennivalót adott *Bocónak*. Aztán tüzet gyújtott és elment az ördög a dolgát végezni. *Bocó* hűségesen tépte a nádat, rakta a tüzet, de közben szörnyen megsomjazott. Elfelelte vizet kérni. A kenyérből is keveset tudott enni e miatt. De azért csak türt, szenvedett nagynehezen és dolgozott. Így remélte, hogy sok kenyere marad és ha az ördög visszatér, majd vizet is fog adni.

Két nap mulva csakugyan visszajött az ördög. Csodálkozva látta, hogy *Bocó* nem szökött meg, hanem hűségesen rakja a tüzet, tépi a száraz nádat.

Azt kérdezi legelőbb is *Bocó*:

— Ördög bácsi, miért nem adtál inni nekem?

Feleli az ördög:

— Azért, mert azt nem alkudtuk ki. Te csak enni kértél és nem enni-inni.

Ekkor vizet is kapott az ördögtől *Bocó*, mert tetszett az ördögnek ez a jámbor, jóra való gyerek, hát feltarisznyált neki és elbocsátotta. *Bocó* elment tovább világot látni, tapasztalni, de megtanulta ám, hogy *jó, ha előre mindent kialkuszik az ember*. Lám, az ördögnek igaza volt, mert ő nem alkudta ki a vizet is az ennivaló mellé.

Ment, mendegélt *Bocó*. A nádas után egy sötét erdőbe érkezett. A nádas is hosszú volt, de ez az erdő még hosszabb. Ugy tetszett neki, mintha soha vége sem akarna lenni. Szerencséje volt a kis *Bocónak*, hogy itt már volt amit egyik és igyék, mert sok finom gomba és pompás forrásvizek akadtak útjában.

Nem is lehetne azt az erdőt megnézni, akkora volt. Hanem annyi igaz, hogy *Bocó* ezen a végén bement mint kis fiu és mire a másik végére érkezett, hát nagy ember lett belőle.

Most aztán a nagy *Bocó* igen szeretett volna hazatalálni, hogy lássa az ő édes apját. Széttelített, hogy kitől kérdezheti meg, hogy merre induljon hazafelé. Hát ott látja az erdő szélén az ördögöt.

Megkérdezi tőle:

— Ördög bácsi, ismer-e?

Odaszól az ördög:

—Enyje de megnőttél, kis *Bocó*!

Mondja *Bocó*:

— Azért akarok hazamenni.

Beszél az ördög:

— Haza ne menj, ha van eszed!

Kérdi *Bocó*:

— Ugyan miért?

Feleli az ördög:

— Nagy baj van ott. Összeveszet két vármegye népe folyón innen, folyón túl. Olyan esetepaté lesz ott maholnap, hogy véres lesz a folyó tőle. Te éppen az ellenséges részen mégysz keresztül hazafelé.

Azt mondja *Bocó*:

— No, már annál inkább megyek. Hanem arra kérek, ördög bácsi, adj valami jó verekedő szerszámot.

Adott is az ördög egy nádszálból összefont korbácsot, hanem megmondotta *Bocónak*:

— Ezt a korbácsot elő ne mutasd, míg a hidon túl nem leszel. Itt adok egy öltözet koldusruhát. Ebben az ellenséges nép nem ismer reád, hogy a vizen túl való vagy. Ott a bátyád a vezér, az a híres *Böcő*. A korbácsra vigyázz, mert ezzel biztos a győzelem, akinek a kezébe kerül.

Megköszönte *Bocó* az ördög bácsi tanácsait. Elin-dula nagysebesen. Hát az ördög igazat mondott. A folyóninnen vármegyebeliek fenték a kaszákat, készítették a fegyvereket, hogy másnap reggel megverik a folyón-tuliakat.

A koldusruhában bejutott *Bocó* a vezetőhöz is. Ott meghallotta, hogy a folyón átvezető két hid közül az egyiket elpusztítják. Még pedig a hidlábat fűrészelik el az éjszaka, hogy mikor az ellenség át akar jönni, hát a hid le-

szakadjon és az ellenség harci népe a folyó vizébe haljon.

Amint besötétedett, *Bocó* koldusruhában átszökött a felső hidon. Már akkor fűrészelni kezdték a hidlábakat. Még le sem vetkőzött otthon, már elmondotta *Böcő*-nek, hogy a folyóntuli ellenség mire készül. Hogy elfűrészelik a felső hid lábát. Azt is elmondotta, hogy az ördögtől milyen híres korbácsot kapott, melylyel az ellenséget biztosan megveri.

Böcő ekkor már annyira megszokta a hazugságot, hogy *mindenkiről azt hitte, hogy hazudik, mint ő. Bocó*-nak sem hitte el azt, amit mondott, hanem az ellenkezőjét tartotta valóságnak.

Most aztán az ördög-korbácsot akarta megkeríteni. Tehát font nagysebesen nádból egy éppen olyan korbácsot, mint a *Bocó*-é. Hanem baj esett. Mikor a korbácscsal készen volt, nem tudta, hogy melyik az ördögtől való. Nem tudta kiválasztani, hát odahívta *Bocó*-t és megkérdezte:

— Melyik korbács van az ördögtől?

Bocó megmutatta *Böcő*-nek. *Böcő* azt gondolta, hogy hazudik *Bocó*, hát nem az ördögtől valót vette el, amelyet *Bocó* mutatott, hanem a másikat.

Azt hitte, hogy az az igazi.

Reggel korán elküldötte a népet az alsó hidra, ő maga meg elment egyedül a felsőre. Azt hitte, hogy *Bocó* is úgy hazudik, mint *Böcő*. Ugy gondolta, hogy bizonyosan az alsó hid van elfűrészelve. Hát odaküldötte *Bocó*-t, meg a folyóntuli népet, míg ő maga a felső hidra ment.

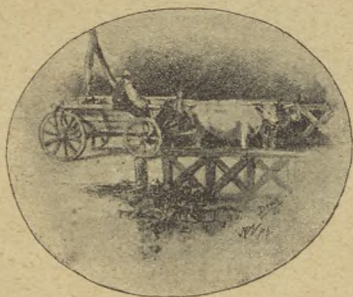
No, ez egyszer megjárta a hazug *Böcő*.

Az a korbács, amelyet ő elvitt, az nem volt az ördög korbácsa. Az a felső hid, amelyet jónak hitt, alá volt

fűrészelve. Mikor a hidra lépett, hát egyszer csak nagyot roppant és a hazug *Böcő* nem hazudott többé. Belefult a folyó vizébe.

Bocó azalatt az alsó hidon átvonult. Az ellenséget megverte az ördög hatalmas korbácsával és *Bocó* lett a két verekedő nép kibékítő vajdája.

Azóta jár a példaszó, hogy «*aki senkinek a szavában nem hiszen, az nagy hazug lehet!*» A hazugságon kapott gyermekekre pedig azt mondják Székelyországban: *Hazudik, mint Böcő!*

Legjobb magyar gyártmány az **EMKE-gyújtó!**

Mi jó testvérek vagyunk,
Jóban-rosszban osztozunk.
Édes anyánk úgy szeret,
Hogy csak szeretni lehet.
De mi is szeretjük őt,
Mint jó gyermek a szülőt.

KI VOLT DINOM-DÁNOM?

Rege a Hunyadiak korából.

Régen, nagyon régen, ezelőtt majdnem ötszáz esztendővel, mikor a hős *Hunyadi János* azt a fényes győzelmet vette a törökökön *Szent-Imrénél*; akkorról szól regém a dicsőség korszakából és aki figyelemmel halgatja, megtudja, hogy ki volt *Dinom-Dánom*.

Kemény Simon, az önfeláldozó nagy vitéz, ruhát cserélt *Hunyadival* s a csata hevében csak órá rohanó törökök végre leszurták.

Mikor a pogányok a *Hunyadinak* vélt vitéz fejét diadalittasan táncolták körül: rájuk ront az igazi *Hunyadi* a hegyek mögül s mondhatom, hogy pogányul lekaszabolta őket.

A győzelem emlékére egy kis kápolnát építtetett ott

a csatamezőn, egy nagyobbbat pedig *Tövisen*. A tövisi kápolnához egy ősz barátot rendelt őrizőnek, a szentimreit pedig hosszas kérések után *Dindánnak*, egy öreg vitéznek két fiára bízta.

A tövisi kápolna a mai napig is mint róm. kath. templom áll fenn a gondos ősz barát eszes végrendelete folytán, de hogy mi lett a másikkal, azt csak azután regélhetem el, ha elmondottam a két fivér életét.

Dindán már öreg vitéz volt, de azért a csatákból soha el nem maradt. Ott kívánt harcolni, hol legtöbb a pogány.

Fiai ezt a harcias vágyat nem örökölték tőle; azok inkább szerették a csendes, elvonult életet, jó ételeket s tiszta, öreg borokat élvezni.

Ezeket felismerve az öreg harcfi szépen megkérte fővezérét, hogy fiai gondjára bizná a szentimrei emlékkápolna őrizését, azok majd vigyáznak rá, hiszen oly nagyon félnék a fegyvertől, hogy azt csak szükségből, önvédelemre használják.

A vezér beleegyezett s a két ifju, kik közel valának a harminc évhez, elfoglalták nyugodalmas állásukat.

Mikor pedig az öreg *Dindán* magukra hagyta őket, ott ültek jó ideig, míg végre megszólalt a nagyobbik:

— Mit eszünk, *Dánom* öcsém?

— Az van. De mit iszunk, *Dinom* bátyám?

— Egyet mondok, kettő lesz belőle, *Dánom* öcsém.

— Hallom, hallom, *Dinom* bátyám.

— Az atyusnak sok jó bora van otthon, *Dánom* öcsém!

— De bajos lesz ám abból kaparintani, *Dinom* bátyám!

Erre aztán mindkettő igazat hagyva elhallgatott s nagysokára a vén főzőné zavarta meg a hallgatókat, amint belépett a párolgó ételekkel... Igen, ételekkel... Még pedig azért ételekkel, mert meg vala hagyva, hogy egyszerre mindent hozzon be, amit fel akar tálalni és ne hagyja legutoljára a legjavát.

Fogyott a tálak tartalma a két fivér étvágyától, akárcsak a pogányok élete *Hunyadi* körül.

Mikor már jóllaktak volna, újra gondolatokba merültek mind a ketten. (A borról gondolkozhattak.) Végre megysősre megszólalt a nagyobbik:

— Keserű élet ez, *Dánom* öcsém!

— Szomjan elveszünk, *Dinom* bátyám!

— De még a legyek is kikacagnak így, *Dánom* öcsém!

— Még rablóknak is savanyu lenne ez, *Dinom* bátyám!

— Fundáljunk ki valamit, *Dánom* öcsém!

— Érettebb az esze hozzá, *Dinom* bátyám.

— Dejszen, a tied fiatalabb s könnyebben foroghat, *Dánom* öcsém!

— Akkor hát gondolkozzunk, *Dinom* bátyám!

Pedig dehogy gondolkoztak! hiszen sokkal lustábbak voltak annál, mintsem gondolkozni ne restelték volna. Csak odabámultak mind a ketten az asztalon az üres tálakra s addig bámultak, míg végre mind a kettő elaludt.

S ez így folyt egy hétig, minden áldott napon, míg megsokalta a vén főzőné s mikor megérkezett a staféta vasárnap, hogy a jövő hétre való ételneműt átadja, a vén főzőné beteget jelentett.

Ezen aztán elbámult *Dinom* is, *Dánom* is.

— Mondd meg a nagyasszonynak — sugá a staféta fülébe — hogy nagyon gyöngye vagyok s ha nem küld egy kis jó hordó erős bort, hát itt hagyom a fiait.

De ezt úgy sugta, hogy a mellette álló *Dinom* s *Dánom* szintén jól hallhatták.

Egymásra néztek, mintha egyet gondoltak volna, de restebbek voltak annál, hogy szóljanak.

Hétfőn az ebédnél borosasztal várta. Nem szólottak semmit, hiszen restebbek voltak annál, hogy szóljanak, hanem csak ettek és ittak.

Egy hét alatt vége vala a kis hordó csapja csorgásának s mire a staféta újra megjött, nagyon szomorú arckokat vágtak *Dinom* és *Dánom*.

Dánom lefeküdt az ágyba s mikor a staféta azt kérdezte, hogy talán beteg? azt felelte a sok bortól kipirult arccal, hogy igen gyöngye, beteges. Jó lenne, ha a jó mama az ő számára szintén küldene egy *nagyobb hordó* jó erős bort, ami az egészségét helyrehozná.

Másnap déltben újra ott volt a nagy hordó bor s kezdték inni, de olyan hévvel, mint a pusztá homokja a csurgó esőt.

Ez volt csak a kedvükre. Leitták magukat mind a ketten a fekete föld sötét göröngyéig s olyan lármát csaptak, mint egy mulatozó, örömittas had.

Mondanom sem kell, hogy ebből a minden jóból az öreg főzőnének szintén kijutott a magáé, hiszen csak egy huron pendült velük.

Reggeltől estig, estétől reggelik tartott a láрма, csak úgy zugott bele a vidék. Az édes mama mindig gondoskodott a hordók csapjának megnyirkosításáról, a kedves fiúk torkának megnedvesítéséről, hogy ezáltal a betegségből felépüljenek, a gyengeségük megerősödjön. És örvendett, hogy távol Fehérvártól legalább nem hallja mindenki!

Mert hiszen úgy szerette mind a kettőt — édes gyermekei voltak!

A nép, az istenadta nép, mely fáradsággal, verejtékkal szerezte meg mindennapi kenyerét: összecsuportosult, ha arra járt, meghallgatni a mulatók lármáját.

— Ki van ott benn? — kérdék az érkezők.

— *Dinom-Dánom!*

A kurjongatások csendesültek, ki-kitörtek, de szünni nem akartak.

Igy tartott ez hosszú, nagyon hosszú időközön át s még a távol lakó vidékekről is eljártak meghallgatni a mulatást, az örömszajt, hogy mit csinál *Dinom-Dánom?*

A dicső nagy nap emléke: a szentimrei kápolna ma fedél nélkül áll, mert csak falának düledező kőrakását hagyta meg számunkra az idő és *Dinom-Dánomnak* könnyelmű gondolkozását.

De maradt egy szó és azóta az országban ha bármerre lakoma van, *ahol sokat esznek, isznak*, nem mondják azt korhelységnek, vagy egyébnek, mert nem tudják és nem lehet azokkal kifejezni azt; mikor *esznek többet a rendesnél és isznak többet a kelleténél*, lármáznak kétakkora szájjal, táncolnak düledező fővel, meg roskadozni indult lábakkal, ölelkeznek bolondjába, csókolódnak kelletlenül, beszélgetnek izetlenül, ordítanak vad indulattal, oh még sok mindenféle rejlik abban a szóban, ha azt mondják, hogy: *dinom-dánom volt!*

Kedves mama!

Mi csak „*Kristály*“-vizet iszunk.

Ez a bácsi csodát mível,
Türelmesen bikát nevel.
Kis kortól szelidíti meg,
S mutogatja mindenkinek.

MUSZÁJ JÓSKA MEG A SÁNTA LÓ.

Mese.

121
Egyszer réges-régen élt Székelyországban egy szegény asszony. Kis kunyhóban lakott a hegyek között s a kapuja előtt tiszta patak folydogált. De nem akarok én mesélni sem a kis kunyhóról, sem a kis patakról, de még a szegény asszonyról sem, hanem az ő kis fiáról, akit Jóskának hívtak. Hogy miféle Jóska volt, azt már én sem tudom, mert olyan régen történt, hogy az írás mind elkopott a régi krónika lapjáról. Hanem a kopott írás megmaradt részéből kiolvastam, hogy ez a Jóska volt a legmakacsabb, a legakaratosabb fiú ezen a világon.

Amikor a szegény asszony a fiát ebédelni hívta, akkor játszani ment. Amikor játszani küldötte, akkor a kunyhóba lefeküdt a földre.

Később, amint nagyobb lett, annyira elmakacsodott, hogy engedelmesség helyett még ő kezdett parancsolni. Egyszer aztán a szegény asszony megsokalta és elhatározta magában, hogy ha parancsolgat a fia, hát nem ad neki enni egy falatot sem. Soká kóborolt Jóska, késő este tért haza a kunyhóba és, amint belépett, nyomban parancsolni kezdett:

— Adjon kenyeret!

A szegény asszony úgy tett, mintha nem hallaná, de Jóska rákiáltott:

— Édes anyám, adjon kenyeret!

Ekkor kimondta a szegény asszony:

— Nem adok én, te rossz fiu, amíg szépen nem kérsz.

— Muszáj! — ismételte parancsolását a rossz Jóska. De az édes anyja megtartotta szavát. Nem adott

Nagy volt az áradás, elvitte a hidat.

kenyeret. Jóska pedig mérgében úgy kiabált, hogy a játszótársai mind oda gyűltek a csodájára. Jóska egyre kiabálta, hogy: muszáj! muszáj! muszáj!

A pajtásai meghallották a dühöngését, aztán másnap már elnevezték Muszáj Jóskának.

De nem itt van a mese vége! Muszáj Jóska nagy legény lett, hanem az akaratosságát, a makacsságát nem hagyta el. Neki minden muszáj volt.

Egyszer aztán csufosan járt a csökönyös muszáj

miatt. Volt neki egy sovány sánta lova. Azzal járt az erdőbe fát hordani. Sokat verte a szegény állatot, mert azt akarta, hogy az ő sánta lova is olyan gyorsan szaladjon, mint a legjobb paripa. Futott is a szegény állat, de hamar kifáradt a sánta lábával és ekkor Muszáj Jóska nagyon verte. Hiába kérték az emberek, hogy ne kinozza a szegény állatot, inkább megveszik tőle. Muszáj Jóska nem adta el és csak azért is jobban ütötte, mert neki minden muszáj volt.

Ugy lett vége a dolognak, hogy egyszer Muszáj Jóska fáért ment az erdőbe. Amíg a kocsit megrakta, azalatt a nagy záporosó elvitte a folyó hidját, amelyen keresztül kellett volna mennie hazafelé. Nagy volt az áradás. senki se mert bele menni, inkább megvárták, amíg lepad a folyó vize.

Muszáj Jóska nem tudott várni. Neki minden muszáj volt. Hiába kérték könyörögve az emberek, hogy ők is várnak, hát várjon. Muszáj Jóska csak azért is bele kergette a sánta lovát a kocsival a sebes vízbe és ő is felült a kocsira. Hanem meg is járta!

A zúgó vízáradás sebesen ragadta el kocsistól, lovastól és vitte, sodorta lefelé, de Muszáj Jóska felállott a fával rakott kocsi tetejére és ott is verte a sánta lovat, amint uszott a szegény állat. Vitte a víz őket be a folyó közepére és ott megakadt egy iszapos, sáros szigeten. A sebes folyó körülötte verte a hullámokat.

A sánta ló felkapaszkodott az iszapos szigetre, be-süppedt a sárba egészen és ott maradt. Muszáj Jóska kegyetlenül verte, amíg el nem merült a sárban a sánta ló és nem birt mozdulni, ott maradt a kocsival együtt örökre. Ekkor Muszáj Jóska is hiába volt Muszáj! Megszorult.

A megáradt folyó pedig csak nem akart apadni, hogy kiszabadítsák Muszáj Jóskát. A lova elpusztult. Ő sem jöhetett ki a sár-szigetről. Ott halt meg éhen, mert muszáj volt.

Azóta a Székelyföldön, ha valaki nagyon parancsolgat és azt mondja:

— Muszáj!!

Azt felelik vissza:

— Muszáj meghalt!

KIS HAHÓKA, NAGY HAHÓKA.

Mese.

- Tudjátok-e, hogy kik voltak Hahókáék?
- Székelyek.
- És tudjátok-e, kik a székelyek?
- Attila király hős nemzetének, a hunoknak maradékai.

Mesét akarok mondani a kis Hahókáról, meg a nagy Hahókáról.

Nagy Hahókán kezdem, mert ő az apja volt a kis Hahókának. Nagy Hahóka még hős ember volt. Csatáról-csatára vitte a székelyek zászlaját győzelmesen. Onnan kapta nevét, hogy az ellenségre «hahó»-t kiáltott, de ha meg nem állott, hát menten levágta. Vitézségének híre betöltötte az országot. Becsülték, szerették a nagy Hahókát.

Mikor már öreg lett, elvitte magával a csatába kis Hahókát is, az ő kedves fiát.

De ne gondoljátok, hogy talán kisebb volt kis Hahóka az apjánál! Nem bizony!

Kis Hahóka még négy ujjal magasabb volt nagy Hahókánál és mégis kis Hahókának nevezték.

No de azt is elmondom, hogy miért nevezték kis Hahókának?!...

Azért nevezték kis Hahókának, mert bár nagyobb volt az apjánál, de soha győzelmet nem aratott a harcban. Amilyen híres volt az apja az ő vitézségéről, éppen olyan híres lett a fia a gyávaságáról.

Hanem egyben mégis nagy volt a kis Hahóka. Szörnyűségesen tudott kiabálni. Olyan nagy hangja volt, hogy ha az ellenség nem ismerte volna a félénkségét, még el hitte volna, hogy nagyobb hős az apjánál, a nagy Hahókánál. Pedig csak a szája volt nagy.

Történt pedig, hogy meghalt a nagy Hahóka. Gyászba borult a nemzet. Szomorkodott az ország. El is temették sötét rengeteg mélyén a nagy Hahókát. Sírjára tisztelői követ hánytak. Addig-addig hányták a mig nagy, magas köhalom lett belőle.

De még azután is szüntelen hányták a követ a nagy Hahóka sírjára, mig óriás szikla lett a köhalomból sirja felett. Ez igen szép emlék volt a nagy Hahókának, mert azt a hegyet mai nap is nagy Hahókának nevezik. Pedig sok száz esztendő telt el már azóta!...

A kis Hahóka még nagyobb akart lenni az apjánál, a nagy Hahókánál. Elment a csatába, de nem legelő, hanem leghátul. Ott kiabált biztatta a többi, hogy csak bátran harcoljanak, mert ő a nagy Hahóka.

Harcoltak is, de látták a gyáva, kis Hahókát, aki csak kiabál, de nem harcol, hát nem hitték el róla, hogy nagy Hahóka lenne. Mikor csatára készültek: leghátul

maradt. Mikor csatát vesztek : legelől szaladt. Bizony sok szégyent tetézett a hies Hahóka névre.

De ezt nem merte, amig élt, megmondani neki senki. Féltek a csufolkodó nagy szájától.

Mindig az apja hős tetteivel dicsekedett, bár ő maga sohasem tett hős dolgot. Mindig nagy Hahóka akart lenni, de csak a szája volt nagy, a tettei annál kisebbek.

Hanem azért haláláig mindig nagy Hahókának hirdette magát, de azt is elmondom, hogy miként halt meg.

A csatába kellett menni, mert ellenség támadott a határon. A kis Hahóka azt kiabálta, hogy ő már meg is verte az ellenséget. Pedig dehogy verte, még csak nem is látta.

A végén harcra került a dolog. A kis Hahóka szörnyű nagy hangon kiabált leghátul, hogy ő mind levágja az ellenséget, ha el nem fut.

De bizony nem vágta le. Oda bujt a nagy Hahóka sirjára hányt óriás körakás mellé. S mikor látta, hogy a csata elveszett, akkor ijedtében szörnyet halt, anélkül, hogy csak egy ellenséget is elpusztított volna.

Utoljára is azt kiabálta, hogy ő a nagy Hahóka. No de ezt az ellenség sem hitte el neki.

Mikor ijedtében meghalt a gyáva, kis Hahóka, neki is egy kis köhalmazt hánytak a sirja fölé, ott a nagy Hahóka óriás sirja mellett.

Azt hitték, hogy meghalt a szájhős. Pedig csalódtak. Csak a teste halt meg, a hangja megmaradt. De miként maradt meg a nagy hangja?... Hát azt is elmondom.

Egyszer egy székely kiment a nagy Hahóka, meg a kis Hahóka sirjához. Oda kiált a nagy Hahóka sirja fölé hányt óriás körakásnak:

— Nagy Hahóka!!

Hát erre a kis Hahóka sirján a hang visszakiált:

— Nagy Hahóka!

Megboszankodik a székel ezen. Elkezd kiáltani a nagy Hahókát védelmezve:

— Én vagyok a nagy Hahóka!!!

Erre bizony a nagy Hahóka kőhalmaza csak morog, de a kis Hahóka kis kőhalma visszakiált erősen:

— Én vagyok a nagy Hahóka!

Visszafordul a székel, de már nem boszankodik, csak magában mondja el, amit gondol:

— Gyáva szájhős voltál egész életedben, még halálod után is olyan vagy. Bárcsak kiveszne minden szájhős a földön.

Bizony nem vészett ki a Hahóka-féle ember. Most is sok a szájhős, aki csak szájával tesz mindent.

A BUCKÓ LÁNYA.

Rege.

A torockószentgyörgyi várrom ormára sötét ködök ültek, hogy még szomorubbá, még sötétebbé tegyék düledező karsu falainak az idők által összerombolt maradványait.

Lent az árok fenekén kis malom egyetlen kereké zúg magában, de olyan gyöngén, hogy már azt az oldalon epret szedő leányka sem hallja meg.

Vagy talán nem is akarja hallani?! hiszen olyan kedvesen mesél neki ez a három kis bojtárfiu.

Először a fiúk közül legnagyobbik kezdi el a mesét.

— Hallottam a csörgő kis pataktól, enyelgő szellőtől és az árvalányhaj hajlófü hegyétől, hogy volt itt régen egy óriás ember.

Kalapjával a fellegeket tudta kergetni s ha megharagudott, két kézre fogta a villám üstökét, azzal verte be az ellenfelének minden oldalbordáját.

Vaskövet evett s ha nagyon megszomjuzott, kicsavarta a reggeli köd foszlányait üdítő itlnak.

Haragjától félt a nagy világ, csak egyetlen leánya, a szép *Angyalka* nem, mert tudta, hogy őt nagyon szereti.

Lakása a szabad természet volt, mivel nem akadt kőműves, aki házat tudjon neki építeni, az ácsok meg

nem találtak a világon akkora fát, amely beérte volna az óriás kis szobáját gerendának.

A kis pásztorleány.

Egyszer *Buckó* azt gondolta, hogy mégis elmegyen, megpróbálja, hátha akadna kőmives a nagy világon; hátha

találna olyan nagy fát, mely ahhoz gerendának elég nagy lenne?

A szép *Angyalkának* szívére kötötte, hogy míg ő odajár, sehová ne menjen, senkinek se szóljon, mert ha szólani mer, nagy lesz a haragja s nem tudja mit csinál. Különösen pedig kerülje azt a várat, mely oda van az ő ülőszéke mellé építve, mert ha szóba állna *Szentgyörgyvár* urának egyetlen fiával: a villámmal veri mindeniket össze!...

Itt megállott beszédjével a nagyobbik bojtárfiu s a középső kezdte a mesét folytatni szépen:

— *Buckó*, az óriás, mene-mendegéle kőmivest keresni, gerendát találni, minden kettő helyett ötöt-hatot lépett s mire az éj beállt, tul volt a nagyvilág kisebbik oldalán.

Idehaza leánya, a szép *Angyalka* leült a hegyre, mint rendes ülőszékére az apjának s egy másik magasabb szikla tetejéről költötte el estebédjét.

Oldala mellett a tulsó dombon ott állott *Torockóvára* s a szép *Angyalka* lepillantott rá csupa kedveteléből.

Estebédje után egy kis csemegét keresni lejött a hegy oldalába, de a kis számócák oly nagyon jól estek, hogy a felkelő hold még mindig ott találta a hegy oldalán.

Szedte, szedegette és ha reátalált unni, újra hozzá kezdett egy kis idő múlva. Leginkább az bosszantotta őt, hogy miért olyan kicsinyek azok a számócák? vagy mért nem lehet marékkal szedni őket?

Mindezt mondogatta, egyrè panaszolta, mikor megszólalt háta mögött egy délceg ifju:

— Én megtanitalak marékkal szedni, szép *Angyalka*!

— Nem bánom, jer taníts meg reá, de aztán elkotródj, hogy ne lássalak! — felelt az óriás leánya.

Közelebb jött az ifju és szépen csengő hangján elkezdte tanitgatni:

Ide fent meg a vár üres.

— Fogd a kötényt s tartsd a mesgye oldalához, majd én fent leverem a kis számócákat s meglásd, mind behullanak, csak mindig ezt danoljad:

Nagy számóca,
Kis számóca!
Rátok várok
Már régóta.
Jöjjetek!

Mig *Angyalka* ezeket mondogatta, az ifju fent megmozgatta pálcikájával a számóca-bokrokat s ő is mondogatott, mert az érett gyümölcsök vidáman gurultak lefelé a leány kötényébe.

Bokrokat
Elhagyjátok,
Szép Angyalka
Vár rátok,
Menjetek!

— Milyen pompás, milyen kedves! — kiáltott fel *Angyalka* örömmel, mikor köténye tele gurult édes számócéval. — De most távozzék, mert atyám megtiltotta a találkozást!

— Csak még egy szót, szép *Angyalka!* holnap jöjj el számócéért, én is eljövök! — esengett szépen az ifju.

— De az atyám tiltja veled találkozni!...

Itt elhagyta a középső bojtárfiu s előállott a legkisebbik. Szomoruan nézett körül, tekintete végül a pásztorleánykán pihent meg és elkezdé a mesét folytatni tovább:

— Hogy ha tiltom, úgy kell lenni! — így dörgött a délceg ifju háta mögött *Buckó*, az óriás mennyet és földet rázó hangon — és ha magad el nem hordod, most itt mindjárt agyoncsaplak!...

Az ifju nem rettent meg, hanem szemébe nézve az

óriásnak, bátran monda el neki, hogy a leányát feleségül ohajtana. Ő megbecsüli, ha neki adja...

— Soha! — kiáltá *Buckó* szilajon.

Bánatosan ment tovább az ifju, de nem többé a várába, hanem a *Székelykő* barlangjába, hol a varázsló vén boszorkányok laktak.

Félelem nélkül lépett a legöregebb elé, hogy elmondhassa panaszát, mikor pedig a beszéd végére ért, a boszorkányok nagyanyja egy darab csontot adott kezébe, hogy amit azzal megérint, az *mindjárt kővé változik*...

Sötét volt már, vak sötétség, mire az ifju visszatért a két hegy oldalához, melyen *Buckó* és leánya üldögéltek és szundikáltak.

— Ez ő — gondolá magában, amint a hegyre felére s érinté a csontdarabbal. De majd megrepedt a szíve, amint ötet kővé válva a sötétben megkerülte, mert hisz szép *Angyalka* volt az, a szívének választottja.

Fájdalmában, hogy a sötétben ily szörnyű nagyot tévedett, felkiáltott és a csontot rádobta az óriásra, amelytől az végigdült a hegytetőn az asztal mellett és szintén kővé, *hideg kővé változott*.

Ott vagyon az öreg *Buckó* a hegytetőn hosszan dülve; előtte ül szép *Angyalka*, mind a kettő *hideg kő lett* és az ifju szalad-szalad hét országon, hét világon tul, az operenciás nagy tengeren is tul, ott keresi boldogságát, de hiába, mert nem találja fel, még csak a nyugalma sem, soha!

Miért is volt olyan sötét?...

Miért ment le a holdvilág?...

Amikor ő boszút akart állani az óriáson, de a leányát: azt szerette...

S a legkisebb bojtárfiu mutatja a pásztorleánynak: nézd, ott vagyon *Buckó* s leánya, idefent meg a vár üres, mert az utolsó gazdája már rég meghalt s egyetlen fia még mainap is bujdosik valahol messze messze.

Kedves mama!

Székelyföld legelsőbb klimatikus gyógyhelye
Korond, a gyöngéledőknek kútjúnó ásvány-
 vize. 1 liter 12 fillér; gyomor, gége, légzőszervi
 bajoknál, vérszegénységnél, páratlan, borral
 kellemes. Aki érdeklődik, írjon Gaspár Gyula bácsinak Maros-Vásárhelyre.

Énekelő kis madárka
 Vigan szökik ágról-ágra.
 Akad neki sok jó falat:
 Eszik kártékony bogarat.
 Ha dalos madarat láttok,
 Jó gyermekek, ne bántsátok!
 Örvendjétek szép dalának,
 S védjétek, mert hasznos állat.

47. 5.

PITYERGŐ DANI VIDÁMORSZÁGBAN.

Mese.

GY szegény asszonynak két fia volt. Az egyik mindig sirt, pedig tizenkét éves volt. A másik, a kisebb, folytonosan nevetett, még ha oka nem is volt reá.

A nagyobbikat *Pityergő* Daninak nevezték el, a kisebbiket *Nevető* Marcinak. Bizony sok baja volt a két fiával a szegény asszonynak. Egyszer azt gondolja magában, hogy összezárja a mindig nevetőt a mindig siróval, hátha megtanulnak egymástól kölcsönösen nevetni, meg sirni?...

Ugy is tett. Összecsuksa *Pityergő* Danit, *Nevető* Marcival egy kamrában, de bizony nem tanultak meg! A siró azt gondolta, hogy őt neveti a másik, hát még inkább sirt. A nevető azt hitte, hogy miatta boszankodik a siró, hát még jobban nevetett. A szegény asszony már nem tudta mit tegyen a fiaival.

Mikor éppen legjobban buslakodik a szegény asszony,

hát csak betoppan két idegen országi ember. Hosszu utról érkezhettek, mert mind a kettőnek poros volt a ruhája.

Azt mondta az egyik utas:

— Én *Vidámország*ből jöttem, hol boldogságban, vigan élnek az emberek, hanem a háboru miatt elveszett lakóit más vidám emberekkel akarja pótolni az én felséges királyom. Nagyot és gyermeket örömmel elviszek szép *Vidámország*ba, csak jókedvű legyen.

Azt mondja a másik utas:

— Én *Szomorország*ban jöttem, hol a nagy háboru miatt megritkultak az emberek. Felséges királyom szívesen fogadja az országába illő felnőtteket és kicsinyeket.

Megörvendett a szegény asszony ezen a pompás dologon s ugy számított, hogy *Pityergő* Danit elküldi *Vidámország*ba, *Nevető* Marcit pedig *Szomorország*ba. Ott majd megtanul *Dani* nevetni, *Marci* meg szomorkodni. Hanem kettőn állott a vásár. Az emberek nem nyugodtak bele.

Azt mondja az egyik:

— Mit csináljak én *Pityergő* Danival *Vidámország*ban?

De a másik sem hagyja:

— Mit csináljak én *Nevető* Marcival *Szomorország*ban?

A szegény asszonynak már szinte le kellett mondania jó tervéről, mikor valami pompás dolog jutott az eszébe. A két fiut, a *Pityergő* Danit, meg a *Nevető* Marcit zsákba kötözték az utasok, hogy kocsijokkal elvigyék kit erre, kit arra, hát a szegény asszony jól megvendégelte az embereket. Sokat ettek, de még többet ittak az utasok és azalatt, amig ittak, a szegény asszony elcserélte a zsákokat a kocsikról. Az utasok nem vették észre a cserét, csak mikor hazaérkeztek. Így került csodálatosképen *Pityergő* *Dani* a *Vidámország*ba. Hanem halljátok csak: mi történt azután!

Szomorországban kibontották a zsákot. Hát *Nevető* Marci állott elő ugyancsak nevetve. De okosan bántak vele *Szomorországban*. Nem adtak neki egy napig enni s bizony elhagyta a jó kedve *Nevető* Marcit. Nem nevelt többé *Szomorországban*, csak enni adjanak, hogy éhen ne haljon.

Annál több vesződése volt *Pityergő* Daninak. Mikor a zsákból kibontották Vidámországban, hát csak elbámultak rajta az emberek, mert ott mindenki vidám volt, csek *Pityergő* Dani sirt. Ugy jártak hozzá bámulni, mintha komédiás volna. És eszébe jutott Vidámország királyának, hogy a háboru miatt megüresedett ország ládáját megtöltheti, ha pénzért mutogatják *Pityergő* Danit.

Csináltak egy aranyozott sátort Vidámország közepére s ott mutogatták a siró fiut a vidám embereknek. Gyűlt a sok pénz. Már megtelt *Vidámország* ládája, sőt a királyi palota pincéit is tele hordták pénzzel az emberek, csak megnézhessek valamennyien *Pityergő* Danit.

Ekkor megsokalta Vidámország felséges királya a bolondságot, mert nem akart vége szakadni. Kihirdette csörömpölő réztányér zörgésénél, hogy aki meggyógyítja *Pityergő* Danit, annak odaadja a begyűlt pénz felét. Nosza lett lótás-futás.

Hetedhét országból jöttek a kuruzslók szerencsét próbálni. *Pityergő* Danit mindennap füstölték csodás fűvek gyökerével, fürösztötték rózsalevél harmatjában, még vörös rákot is tettek a fejére, hátha visszafordul a jó kedve, de bizony csak tovább sirt.

Egyszer érkezett egy ezermester. Megnézte a siró fiut. Azt mondta a királynak, hogy ő meggyógyítja *Pityergő* Danit.

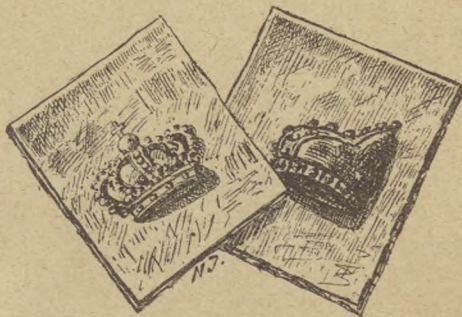
A király igen szívesen beleegyezett. Bement a szép sátorba kíséret nélkül *Pityergő* Danihoz. Amint ketten voltak, hát az ezermester egyszerre elkezdte csiklandozni a siró fiut. Előbb csendesen, később jobban-jobban...

Pityergő Dani birta egy ideig, hogy nem nevetett, de csakhamar olyan harsogva kezdett kacagni, hogy rengett belé az aranyos sátor oldala. És azután nem sirt, de olyan derék ember lett belőle, hogy külömb se kell. És nagyon megszerették a király udvarában. Mikor nagyra nőtt, *Mosolygó* kisasszonynak a kezét *Vidámország* királyától megkérte.

Hát oda is adták a csodaszép királykisasszonyt *Pityergő* Daninak, hanem az esküvőre együtt kívánt lenni a fiu a szegény édes anyjával, meg az öcsésével.

Befogtak hat lovat egy aranyos hintóba s úgy vitték el a boldog édes anyát a másik fiával. Hej, de csodálkozott a szegény asszony, hogy *Nevető* Marci komoly legény lett a szomorú országban, *Pityergő* Dani meg kis király lett a *Mosolygó* királykisasszony oldalán.

Maig is élnek, ha meg nem haltak.

A PITYI PALKÓ PIPÁJA.

Rege.

— No, te fanyelű bicskatolvaj! ha még ma sem leszel kész a pipám fedélsarkával, úgy tudd meg, hogy lehántom mind a kilenc bőrödöt. De ne feledd el, hogy tiszta ezüst legyen, mert különben felszegezek a *veres barát* hátára madárijesztőnek!

Ezeket mondá *Pityi* Palkó, a hétországban híres haramia, mikor behuzta maga után a faluvégi cigány sátorának ajtaját. Azaz hát nem is vala annak a ponyva-fedelű szélhálónak ajtaja, hanem fejével huzta tovább az egész sátort!...

— Já-já-jáj, a sátorom! Já-já-jáj!

— Mit ordítasz te móré!

— Instálom, kirem szípen, a fejével tetszett, méltóztatott a sátorkámban megbotolni.

— Vagy úgy? — szólt *Pityi* Palkó s visszaengedte a félig fölborított sátort. — Ne feledd el, amit mondtam!

— Kisz lesz, instálom, bizonyosan!

Innen *Pityi* Palkó egyenesen a *veres barát* felé fordult, hogy meglátogassa pipájának faragóját, ki nem vala más, mint maga a *veres barát*.

— Még csak egy szóra, nemzetes *Palkó* uram! —
kiált utána a cigány-kovács.

— No!

— Még csak azt a javaslatot tennem a nemzetes *Palkó* uramnak, hogy milyen gyönyörűségeken nézne ki az ezüst pipasarak, jó duflán megaranyozva, oztég egy-két gyémántocskát ráfoglalva szípsígesen!

— Hátha ilyenre van kedved, nem bánom, meghozom neked az aranyat, gyémántot holnap. De akkorra, ha készen nem leszel vele, megkapod amit ígértem, móré!

Félóra mulva már a *veres barátnál* vala *Pityi* Palkó.

— Szervusz komám! Hogy megy a munka?

— Hát menni megyen — válaszolt a három öl magas barát, a pipából kikönyökölve — de csak holnap fogom befejezni, édes komám.

— Éppen jó lesz. Akkorra a fődélsarok is elkészül.

— Miből lesz?

— Nehéz ezüsből a belseje, kívül vastagon aranyozva. Aztán vagy egy gyémántocska, rubintocska akad innen-onnan rá.

— Most akarám neked mondani, édes, jó komám, hogy a *tatár* király a tulsó oldalon táboroz seregével s szándéka van átjönni a sziklákon. Jó lenne elébe nézni, hogy ne rontson rá szegény népünkre. Ott majd akad valami szép fölszerelés a pipádhoz is.

— Még ma vele ebédelek! Ez olyan igaz, mint-hogy *Pityi* Pali a nevem! Ejnye be kapóra jött ez a tatárkirály.

Kezébe kapta kétmázsás baltáját és utnak eredt.

— Szervusz, édes komám! Légy nyugodt a néped felől, mert a tatár odaát fog maradni. De a pipámat készítsd el! Aztán lesz rá áldomás!

Lehajolt a *veres baráthoz* kezét fogni, lévén a ő magassága felegyenesedett körülmények között legalább is négy német öl s még el sem hagyta a nap jóformán az ég karimáját, már utban vala *Pityi Palkó* a hegyek felé. Egyik hegyről a másikra lépett siettében, nehogy ezalatt utnak eredjen a tatárkirály serege.

Az uton már találkozott jajgató asszonyokkal, akik epret szedni voltak s látták a kutyafejű tatárokat nyargalászni messziről sátraik előtt.

Palkó kiválasztá a legnagyobb fenyőfát botnak. Le-csapdosta ágait kétmázsás baltájával, hogy szép és csinos bottal rukkoljon a tatárkirály elé.

Mikor elérte a tatár tábor szélét, nagyot csapott óriás botjával a földre, hogy csak úgy rengett bele a hely s reákiáltott a tatár katonára:

— Kisérj a király elé, mert beszélni akarok vele!

A kutyafejű tatár úgy megijedt, hogy nem birt szólani. Hátha még tudta volna, hogy ő az a hét országra híres *Pityi Pali*!

Ment, mendegélt *Palkó* a tatár táborba befelé, de olyan hosszú volt, hogy egy óráig érte el a közepét. Végre megállította vezetője egy nagy fényes sátor előtt.

— Borulj le! — parancsolá a vezetője.

— Még az apádnak sem, nemhogy neked! Hanem menj a királyhoz s mond meg, jó hírrel jöttem.

A másik perczben bevezették a tatár király elé *Pityi Palkót*.

— Mi hirt hoztál? — kérdé a király. — De vigyázz, igazat beszélj, mert különben megeszlek ebédre.

— Én egy jó szolgálatot akarok tenni a királynak azzal, hogy mint erdőkerülő átvezetem a sereget hegy-mászás nélkül a havasokon, illő jutalomért. Ugy, hogy

holnap már *Székelyország* fővárosába lehetnek — mondá *Pityi Palkó*.

— Ha igazat beszélsz, néked adom leányomat. — S félrehuzta egy szép függöny aranyrojtos szélét.

Ott aludt a királykisasszony. Szép fehér volt, mint a tündérországi hattyu tolla. *Pityi Palkó*nak megállott az eszejárása, mikor meglátta. Arra is gondolt volna, hogy ellopja, hiszen ez a mestersége! De nem birt gondolkozni.

— Megegyeztünk, felséges uram! — szólta nagykésőre *Pityi Palkó*, amit ráncbaszedheté az esztét. — Ha lehetne azonban, egyelőre csak együtt kellene, hogy megpillantsuk az utat.

A tatárkirály beleegyezett mindenbe, mert terve volt *Pityi Palkó*t, ha az utat megmutatta, hála fejében *megenni vacsorára*.

Parancsára elővezették a legszebbik ménjét s még az is alig birt versenyt menni az örvendező *Pityi Palkó*val.

Az erdőszélén leszállította lováról *Palkó* a királyt s megkötötték egy fához, míg a barlangba bemennek.

— Ennek a barlangnak a másik vége — szólta *Palkó* amint beléptek — épen *Székelyországban* van s benne poros uton mehetünk át lámpásokkal. Irjon felséged a táborba, hogy rögtön utnak induljon a sereg.

— Én az irást elviszem, felséged addig itt maradhat.

S úgy lett. A tatárkirály megvárta *Palkó*t. *Pityi Pali* pedig a nagy tábornak bevezette egy másik barlangba, ügyelve arra, hogy a királykisasszony leghátul maradjon a kincsekkel. Mikor aztán mind benn voltak s a királykisasszony aranyos kocsija akart beindulni, reákiáltott a kocsisra mérgesen:

— Vissza, te kutyafejű gazember! — A kocsis ijedté-

ben úgy visszarántotta a lovak zabláját, hogy a hátul jövő kincses szekerek mindenikének eltörte a rudját.

— Jójezakát! — kiálta fel nevetve a hét országra hires rabló *Pityi* Pali. Óriási erejével letört egy szikladarabot s odahengergeté a barlang nyilásához. Épen odailett. Betöltött minden kis hézagot, hogy senki sem jöhetett ki onnan. A megtámasztásra nem volt szükség, mert tudta, hogy nem bírja azt onnan elmozdítani más, mint a *veres barát*, de az nem fogja azt a bolondot tenni.

A kívül maradt tatárkocsisok úgy megijedtek, hogy minden szavuk hozzáragadt a nyelvükhöz. Nem is mertek moccani.

Pityi Palkó odament a szép királykisasszonyhoz s megfogta remegő két kezét.

— Ne félj tőlem, angyalom, életem. Nem bántalak én tégedet száz pengőért sem. Hanem elviszlek király atyádhoz s megkérem tőle a kezedet. (Azonban ha nem ad, úgy is viszlek — gondolá — mert ez a mesterségem — de nem mondta el.)

Mint a gyöngé liliom, ha zivatar van, reáhajlik a mellé szúrt karóra, úgy borult szép Dinka *Pityi* Palkó keblére.

A királyhoz menve a másik barlangba, elmondá *Palkó* az egész történetet, amiért az nagy haragra lobbant.

— Egy szót sem többet, király! — vágott szavába *Palkó* s egy kincses szekeret fölkapva, félkezével a barlang odujához akarta vágni, de úgy, hogy onnan többé földi ember élve ki nem hozza a királyt.

A kemény beszédre s látva a rabló rettenetes erejét, megszeppent a tatárkirály.

— Édes fiam — szólt hozzá kérőleg — én nem

bánom, legyen tied a leány, de seregemet szabadon kell eresztened.

Palkónak furcsa gondolatok kacskaringóztak át a fején. Nem jár túl az eszed, tatárkirály, a góbé fejénél!

— Hát először mennénk el hozzám, aztán majd visszajövök, kibocsátom.

— Te derék legény vagy, sőt én magam is hozzád megyek lakni, de lásd, feleségem egyedül, védelem nélkül maradt otthon. Azért bocsásd ki a sereget.

Pityi Palkó semmiképpen sem akart ráállni.

— Én egy írást adok — szólt hozzá kérőleg a király — s elrendelem a visszautazást. Mi pedig veled megyünk a te hazádba.

— Jól van király uram — s letéve kezéből a kincses szekeret. — Irja meg a pakszus levelet, majd én elviszem. S hogy megláthassa vitézeit, álljon erre a fára. Ekkor megfogá a királyt és föltette egy óriás cserfa ágai közé.

(Ez nem fut el mig visszajövök — gondolá magában.)

Félóra mulva örömmel vágattak hazafelé a szabadon eresztett tatár vitézek. De még nagyobb gyönyörűsége vala *Pityi* Palkónak, mig hazavezette csodaszép *Dinkáját* a sok kincscsel, meg apjával, a tatárkirálylyal.

A *veres barát* komája három hétig ivott örömében, mikor összeadta a *Palkó* komáját szép *Dinkával*.

A lakodalom napjára elkészült a *Pityi* Palkó pipája is egészen, mely a vár előtti dombon vala elhelyezve. Szépen ki volt ezüstözve, aranyozva, gyémántozva a menyasszony hat szekérrel hozott kincseiből s mikor a vendégség napján megérkezett az anyósa, azt hitte a nagy pipának, hogy *valami fellegvár*.

Nem volt s nem is lesz többet ilyen gyönyörűséges élet *Székelyországban* soha.

Később elsatnyult a *Pityi* Palkó híres nemzedéke,
mint minden régi dicső dolog s az utódok bár *y*-nal
írják neveiket, már elég nagy lett számukra *lakóháznak*
a hétországra híres *Pityi Palkó* óriási pipája!

TARTALOM.

	Oldal
A réce-ruca meséje. (Budapesti Napló)	3
Pirityóka. (Én Ujságom)	11
A szegény asszony kamarája. (Én Ujságom)	16
Székel-y-furfang. (Én Ujságom)	22
A fehér-fekete rigó. (Én Ujságom)	26
Tóka, Bóka meg az aranyfonál. (Én Ujságom)	35
A tulipán meséje. (Én Ujságom)	41
Két vak és egy világtalan. (Budapesti Napló)	47
A beszélő gyémánt meg a cigánypurdé. (Budapesti Napló)	57
Mit hallott a siket molnár? (Molnárok Lapja)	63
Csingilingi országból. (Én Ujságom)	71
A hazug Böcő. (Budapesti Napló)	77
Ki volt Dinom-Dánom. (Brassói Lapok)	85
Muszáj Jóska meg a sánta ló. (Budapesti Napló)	91
Kis Hahóka, nagy Hahóka. (Én Ujságom)	95
A Buckó lánya. (Képes Családi Lapok)	99
Pityergő Dani Vidámországban. (Én Ujságom)	107
A Pityi Palkó pipája. (Magyar Család)	111
Tartalomjegyzék	118
Hirdetések	119

EREDETI SZÉKELY MŰVEK

◊ ◊ ◊ ◊ ◊ PÉTERFY TAMÁS MUNKÁI ◊ ◊ ◊ ◊ ◊

Közös sors

Ára 2 kor.

Eredeti szekely regény. A Szekelytöld természet-zepeégeit, népéletet tárja elénk e regény egy család szomorú történetével. A serdülő ifjú-ág éppen oly élvezettel olvashatja, mint a felnőttek.

Fenyőváry

Ibolyka ...

eredeti szekely regény.

Ára 1 korona.

Ez a regény út-törő az eredeti szekely irodalomban, mert az első szekely regény mintilyen második képes kiadásban is az olvasóközönség kedveltje. Szep tajleírások, eredeti szekely alakok tarkítják érdekes meséjét.

Gyaszkirály

Ára 3 kor.

Az erdélyi részekben szabadságharcunk alatt lefolyt oláh vérengzések kútfeje: Janku Ávrám volt, kit a *„havasok királyas”* cimme tisztelték meg akkor. E regény keretében egy szinte hihetetlen tény van megírva: Janku, mint idealista! *„Kőkosi”* Jenő azt mondotta róla, hogy ilyen idealismust rég nem olvastam! — és megvette, kiadta a regényt.

Kis-Szekely

pusztulása

.. II. kiadás ..

Ára
fűzve 1 kor.,
kötve 2 kor.

Érdekes regény a magyar szabadságharc idejéből. Peterfy összes művei között alig találunk érdekesebbet, főleg a fiatalok részére igen alkalmas, hazafias olvasmány. 24 szép keppel van diszitve.

Szekely

Mesék

6—15 évesek részére.

Képes kiadás.

Ára 1 kor.

Ide hallgass, aranyos Juliskam! A *Szekely mesék*-nel még szebb mesékonyve a tulipánkirálynak sem volt. Husz kedves mese és ötven szép kép van a mesékonyvben és a jó gyermekek azt mondjak: Édes mama! csak a *Szekely Mesék*-ből meséljen nekünk!

Góbéságok

.. II. kiadás ..

Ára
1 K 40 fill.

Kacagtató szekely históriák és elbeszélések. Sok józú história esik meg a szekely góbék között, hadd kacagjon rajta a magyar! Aki egy-két órát nevetni óhajt a szekelyek kacarkingós észjárásán, az nagy élvezettel lapozgat e könyvben.

Az ár előleges beküldése esetén az itt felsorolt műveket postadíjmentesen küldi:
PÉTERFY TAMÁS, Budapest, IX. kerület, Köztelek.

Kérjen mutatványszámot a következő lapokból:

Köztelek a legterjedelmesebb magyar közgazdasági szaklap. Az ORSZÁGOS MAGYAR GAZDASÁGI EGYESÜLET hivatalos lapja. Egy évre 20 K. (Az OMGE. tagjai 20 K. tagdíj fejében kapják.) BUDAPEST, IX., Köztelek-u. 8. sz.

Állattenyésztési és Tejgazdasági Lapok

A Baromfitenyésztők Országos Egyesületének hivatalos lapja. Egy évre 10 K. BUDAPEST, IX. ker., Üllői-út 25.

Baromfitenyésztés A baromfitenyésztés minden ágát felölelő képes heti folyóirat. Egy évre 8 K. Szerk. és kiadóhivatal: BUDAPEST, VIII., Nap-utca 19. sz.

Hazánk Politikai napilap. A magyar gazdák legkedveltebb lapja. Egy évre 28 K. Szerk. és kiadóhivatal: BUDAPEST, VIII. ker., Szentkirályi-utca 28. szám.

Borászati Lapok Szerkeszti: *Drucker Jenő dr.* Egy évre 10 K. Szerkesztőség és kiadóhivatal: BUDAPEST, IX. kerület, Üllői-út 25. szám alatt.

Független Ujság Mezőgazdasági szövetkezeti és társadalmi képes hetilap. Ára egy évre 6 K. Szerkesztőség és kiadóhivatal: BUDAPEST, IX. ker., Üllő-út 25. szám.

Magyar Herkó Páter Humoros képes hetilap. Egy évre 12 K. Szerkesztőség és kiadóhivatal: BUDAPEST, VIII., József-körút 49. szám.

Képes Családi Lapok Szépirodalmi és ismeretterjesztő képes hetilap. Egy évre 12 K. Szerkesztőség és kiadóhivatal: BUDAPEST, VI., U-utca 12. sz.

Szövetkezés Gazdasági és szociálpolitikai heti folyóirat. Egy évre 10 K. Szerkesztőség és kiadóhivatal: BUDAPEST, VIII., Baross-utca 10. szám.

Magyarság Politikai és társadalmi napilap. Szerkeszti *Magyar Gyula*. Egy évre 14 K. Szerkesztőség és kiadóhivatal: BUDAPEST, VIII., Szentkirályi-utca 28. sz.

Köztelek Zsebnaptár 1904. évre A magyar gazdának
— nélkülözhetetlen
könyve, mely az összes gazdasági tudnivalókat tartalmazza. Fölér
egy gazdasági lexikkal. Ára 3 korona 50 fillér. — Kapható:
BUDAPEST, IX. kerület, Üllői-út 25. sz.

Magyar Herkó Páter Naptára 1904. évre
Tele humoros képekkel. Ára 80 fillér. — Kapható: BUDAPEST,
VIII. kerület, József-körút 49. szám.

Szövetkezeti és Gazdasági Évkönyv 1904. évre
Szerkesztik: Szilassy Zoltán és Buday Barna. Ára 1 korona.
Kapható: BUDAPEST, IX. kerület, Üllői-út 25.

**Gazdáknak és baromfitenyésztőknek
nélkülözhetlen segédkönyvek**

a HREBLAY EMIL m. k. állattenyésztési felügyelő által írt

baromfitenyésztési szakmunkák:

1. Tyúktenyésztés. II. kiadás	3 K
2. Pulykatenyésztés	2 «
3. Lúd- és kacsatenyésztés	2 «
4. Baromfitermékek értékesítése	2 «

E négy munka ára a szerzőnél (Budapest, VIII. ker.,
Nap-utca 19. szám) utalványon egyszerre meg-
rendelve csak 8 korona.

in
magiam 28

EREDETI SZÉKELY MŰVEK

◊ ◊ ◊ ◊ ◊ PÉTERFY TAMÁS MUNKÁI ◊ ◊ ◊ ◊ ◊

Közös sors Eredeti székely regény. A Székelyföld természeti szépségeit, népeletet tárja elénk e regény egy család szomorú történetével. A serdülő ifjúság éppen oly élvezettel olvashatja, mint a felnőttek.

Ára 2 kor.

Fenyőváry Ibolyka ... Ez a regény úttörő az eredeti székely irodalomban, mert az első székely regény mint ilyen kiadásban is az olvasóközönség kedveltje. Szép tájleírások, eredeti székely alakok tarkítják érdekes meséjét.

eredeti székely regény.

Ára 1 korona.

Gyászkirály Az erdélyi rózsákban szabadságharcunk alatt lefolyt oláh vérengzések kútfeje: Janku Ávrám volt, kit a *„havasok királya”* címmel tisztelték meg akkor. E regény keretében egy szinte hihetetlen tény van megírva: Janku, mint idealista! *Rákosi Jenő* azt mondotta róla, hogy ilyen idealismust rég nem olvastam! — és megvette, kiadta a regényt.

Ára 3 kor.

Kis-Székely pusztulása Érdekes regény a magyar szabadságharc idejéből. Péterfy összes művei között alig találunk érdekesebbet, főleg a fiatalok részére igen alkalmas, hazafias olvasmány. 24 szép képpel van díszítve.

.. II. kiadás ..

Ára füzve 1 kor., kötve 2 kor.

Székely Mesék Ide hallgass, aranyos Juliskám! A *Székely mesék*-nél még szebb meséskönyve a tulipántkirálynak sem volt. Husz kedves mese és ötven szép kép van a meséskönyvben és a jó gyermekek azt mondják: Édes mama! csak a *Székely Mesék*-ből meséljen nekünk!

6—15 évesek részére.

Képes kiadás.

Ára 1 kor.

Góbéságok Kacagtató székely történetek és elbeszélések. Sok jótűző történet esik meg a székely góbék között, hadd kacagjon rajta a magyar! Aki egy-két órát nevetni óhajt a székelyek kacskaringós észjárásán, az nagy élvezettel lapozgat e könyvben.

.. II. kiadás ..

Ára 1 K 40 fill.

Az ár előleges beiklédése esetén az itt felsorolt műveket postadíjmentesen küldi:
PÉTERFY TAMÁS, Budapest, IX. kerület, Köztelek.